

55 ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ 59

Ο ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

64

ΛΟΘΟΝΙΚΗ
ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΚΙΒΩΤΟΣ

·: Τύπος "ΦΟΙΝΙΚΟΣ", Βενιζέλου 60 - Θεσ/νίκη ·:

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Ἔριδες καὶ Σχίσματα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ	σελ. 105
Χρονογραφικὴ καὶ τοπογραφικὴ ἱστορία Ἁγ. Ὁρους >	112
Περὶ τῶν κατοδοξιῶν Ἁπ. Μακρόκη	> 117
Μεγάλα ἔργα ἐν Ἁγίῳ Ὄρει	» 125
Πρὸς τὴν Στὴν Διεύθ. τοῦ Περιοδ. Ἅγιος Παῦλος .	» 128
Βιβλιογραφία	> 130
Σκέψεις	> 132
Εὐχαὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων	> 134
Εὐρετήριον	> 135

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

Μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ ἐπὶ τοποθεσίας ὑψουμένης κατακορύφως τῆς θαλάσσης ἔκτισεν ὁ ἀναχωρήσας ἐκ τοῦ κόσμου μοναχὸς τὸ ἡσυχαστήριόν του καὶ παραπλεύρως αὐτοῦ ὄρατον ναΐδιον.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

« Διεγόγγυζον οἱ Φαρισαῖοι καὶ γραμματεῖς λέγοντες ὅτι οὗτος ἀμαρτωλὸς προσδέχεται καὶ συνεσθίει αὐτοῖς· εἶπε δὲ πρὸς αὐτοὺς τὴν παραβολὴν ταύτην λέγων· τις ἄνθρωπος ἐξ ὑμῶν ἔχων ἑκατὸν πρόβατα καὶ ἀπολέσας ἓν ἐξ αὐτῶν, οὐ καταλείπει τὰ ἐνενήκοντα ἐννέα ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ πορεύεται ἐπὶ τὸ ἀπολωλὸς ἕως οὗ εὔρη αὐτό; καὶ εὐρὼν ἐπιτίθησιν ἐπὶ τοὺς ὄμους αὐτοῦ χαίρων καὶ ἔλθων εἰς τὸν οἶκον συγκαλεῖ τοὺς φίλους καὶ τοὺς γείτονας λέγων αὐτοῖς· συγχάρητέ μοι ὅτι εὔρον τὸ πρόβατόν μου τὸ ἀπολωλός· λέγω ὑμῖν ὅτι οὕτω χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἀμαρτωλῷ μετανοοῦντι ἢ ἐπὶ ἐνενήκοντα ἐννέα δικαίοις, οἵτινες οὐ χρειάν ἔχουσι μετανοίας.»

(Λουκ. ιε' 1-8)

“ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ,,
Ο ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ
ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΑΘΩ
ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΑΥΤΗΣ ΑΡΧΙΜ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ

ΕΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΣΧΙΣΜΑΤΑ ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ φιλοσοφία τῆς πολιτικῆς ἔχει, βεβαίως, τὰς ἀρχάς της καὶ τὰ ἀξιώματά της, ὑπὸ τῶν ὁποίων κατευθύνεται. Ἐπειδὴ ἡ φιλοσοφία αὐτὴ εἶναι ἐκδήλως μεμιγμένη μὲ ἀφθονον ἀνθρώπινον στοιχεῖον, ἢ μόνον μὲ ἀνθρώπινον στοιχεῖον, ὡς πηγάζουσα ἀπὸ τὴν γῆν καὶ ἀσχολουμένη μὲ τὰ ἀνθρώπινα, ἐν ἀδιαφορίᾳ πρὸς τὰ Θεῖα, ἀντιλαμβάνεται τὰ πράγματα ὑπὸ ἐντελῶς ἀντίθετον πρὸς τὰ καθ' ἡμᾶς πνεῦμα. Μία τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν της εἶναι καὶ αὕτη. Νὰ διαβλέπη, δηλαδή, πολιτικὴν ζωτικότητα πού εἶναι δι' αὐτὴν ἓνα ἰδεῶδες-ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχουν ἐπαναστάσεις, ἀντιγνώμια, συγκρούσεις, ἔνοπλοι ἢ ἄοπλοι ἐξεγέρσεις μικρᾶς ἢ μεγάλης κλίμακος, ἐκεῖ πού τὸ ἄτομον, ὁ πολίτης, ἐκφράζει τὴν ἰδιάζουσαν προσωπικότητά του μὲ τὰ πάθη του, τὰς ἰδεοτελείας του, μὲ ὅλην, ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὴν κακότητά του, ἀλλὰ πολιτικῆς καὶ κοινωνιστικῆς μορφῆς. Ἡ ἀξιολόγησις αὐτὴ εἶναι ἀπολύτως σύμφωνος πρὸς τὴν φύσιν τοῦ ἀντικειμένου, δηλαδή τῆς πολιτικῆς, δεδομένου ὅτι ἀπουσιάζουν ἀπὸ τὸ ἐγκόσμιον πνεῦμα ὑψηλότερα κριτήρια, καὶ πρὸ παντὸς ἡ γνώσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ὡς “πεπτωκυίας,,.

* *
*

Εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ἢ μᾶλλον τὴν θεολογίαν, περὶ Ἐκκλησίας, δὲν ἰσχύουν οὔτε ἀρχαὶ οὔτε ἀξιώματα, διότι αὐτὰ εἶναι ἀνθρώπινα κατασκευάσματα. Ἰσχύει τί; Ἡ πίστις δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη. Εἰς τὴν θεολογίαν ἢ τὴν Ἐκκλησιολογίαν, δὲν ὑπάρχουν πολλὰ γινῶμαι, προσωπικαὶ ἀντιλήψεις συγκρουόμεναι πρὸς ἀλλήλας, ἀλλ' ἐμπολιτεύεται ἡ αὐθεντία καὶ τὸ κῦρος τῆς ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀποφηναμένης Ἐκκλησίας. Τὸ ἰδεῶδες τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, δὲν εἶναι ἡ ἀνάπτυξις τῶν ἀνθρωπίνων στοιχείων, ἀλλ' ἡ κάθαρσις καὶ ὁ ἔξαγιασμός των.

Ἐντεῦθεν δὲν προβάλλονται προσωπικότητες, ἐλεύθεροι φορεῖς οἰουδήποτε πνεύματος, ἀλλὰ ψυχαὶ συντονισμένως ἐστραμμένοι ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ πρὸς τὸ Ἐν, ὅπερ ἡ Ἐκκλησία καθυπέδειξεν. Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν δὲν ἐπιτρέπονται καινοτομίαι, προσωπικαὶ γνώμαι, ἴδιαι βουλήσεις. Αὐτὸ δὲν κάμνει τοὺς πιστοὺς ἀγέλην δούλων, ἀλλ' ἀντιθέτως σπουδάζει νὰ ἀναδείξῃ Ἀγίους ἀνθρώπους. Ὅσον περισσότερο ὑποτάσσεται τις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τόσον εὐρίσκεται ἐγγύτερον πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ὅσον τις δουλοῦται, τόσον καὶ ἀπελευθεροῦται. Τὸ ἰδεῶδες λοιπὸν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶναι ἡ ὑποταγὴ ἡπάσης ψυχῆς, . . . Τοῦτο δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν διὰ λόγου σκοπιμότητος πειθαρχίαν τοῦ κόσμου. Διότι ἡ ἐν Κυρίῳ ὑποταγὴ ἀφορᾷ εἰς μόνην τὴν ψυχὴν, ἡ ὁποία εἶναι βεβαία ὅτι ὀφείλει αὐτὴν τὴν ὑποταγὴν, δυνάμει τῆς πίστεώς της ἐπὶ τὴν αὐθεντίαν τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος εἶπέ που συγκαταβατικῶς; "δεῖ καὶ αἰρέσεις εἶναι ἐν ὑμῖν, ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται, . . . Ὅχι ὅτι ἐπεθύμει τὰς "αἰρέσεις, . . . κατ' εὐδοκίαν, ἀλλὰ ἔγραφεν ταῦτα προβλέπων εἰς τὴν ἔξ ἀρνητικῆς πλευρᾶς ὀφέλειαν τῶν τὰς "αἰρέσεις, . . . ἐμφρόνως πολεμούντων πιστῶν. Τοῦτο ἄλλωστε μόλις χρειάζεται νὰ ὑποστηριχθῇ ὅταν ἐνθυμηθῶμεν τὴν προσευχὴν τοῦ Κυρίου, "ἵνα ἐν ᾧσιν, . . . καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον Παῦλον ἀποκλαιόμενον ὅτι, "μεμέρισται, . . . ὁ Χριστὸς καὶ εἰδοποιούντα ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ: "εἰ ἀλλήλους δάκνετε ἀλλήλους κατεσθίετε, σκοπεῖτε μὴ ὑπὸ ἀλλήλων ἀναλωθῆτε, . . . Καὶ αὐτὰ ὡς ἀπλῆ τις εἰσαγωγή εἰς τὸ θέμα μας, καὶ εἰς ἀπάντησιν εἰς ἐκείνους, ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι τὰ σχίσματα καὶ αἱ ἕριδες ἐκφράζουν ἐκκλησιαστικὰ ζωτικότητα.

* *

Ὑφίσταται σήμερον ἓνα ὀξὺ θέμα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ λανθάνουσαν μορφήν "αἰρέσεως, . . . τῆς λέξεως μὴ ἐκφραζούσης ὅ,τι ἐννοῦμεν σήμερον ὡς ὅρον, ἀλλὰ σημαινούσης ἰδιάζουσάν τινα διαφορὰν, καθ' ἣν τέμνεται νέα τις ὁδὸς ἐντὸς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, ἣτις δύναται νὰ προαχθῇ καὶ εἰς σχίσμα.

Ἦδη τὸ θέμα τοῦτο εὐρίσκεται εἰς τὸ στάδιον τῆς ἕριδος μεταξὺ τῶν δημοσίᾳ ἐμφανισθέντων ὡς φορέων ἢ ἐκπροσώπων τοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας ἀφ' ενός, καὶ τῆς ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας μὲν ζώσης καὶ κινουμένης, οἰκειοθελῶς δὲ κατευθυνομένης ἀδελφότητος τῶν θεολόγων "ΖΩΗ, . . . ἀφ' ἐτέρου.

Πρόκειται περὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου κ. Χριστοφόρου Καλύβα καὶ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Π. Τρεμπέλα, οἵτινες ἀπὸ χρόνου ἱκανοῦ διαφέρονται δημοσίως "καὶ γοῦναίς χρῶνται, καὶ σοφιστικοῖς ἐπιχειρήμασιν ἀντιτοξεύονται

καὶ παραλογισμῶν κατωρύσσονται βάραθρα καὶ διαβολῶν ὑποφύονται ἄκανθαὶ καὶ φορὰ τὶς ζιζανίων παραβάλλει καὶ ἔσμος εἶναι κακῶν,, "Ὁπου ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ταπείνωσις ἀπουσιάζουν, ἔκει εἶναι καὶ ὁ ἔσμος τῶν κακῶν.

* *

"Ἴσως ἐρωτήσῃ τις· ποῦ κεῖται ἡ ἀλήθεια; Καὶ εἰς τὰς δύο ἐριζούσας παρατάξεις καὶ εἰς καμμίαν. Μὴ ὀμιλῶμεν περὶ ἀληθείας καὶ μὴ ζητῶμεν ἀλήθειαν εἰς τὴν περιοχὴν ἐκείνην ὅπου ὑπάρχει ἀνθρωπίνη ἀτέλεια. Ἡ ἀλήθεια ἔχει τὴν καταγωγὴν τῆς εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ὅταν συμπλέκεται μὲ τὰ ἀνθρώπινα, ὑφίσταται μερικὴν ἢ ὀλικὴν ἐπισκότησιν. Καὶ χωρὶς πάσης ἀμφιβολίας, ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει, ὅπου "ἕρις καὶ ζῆλος,, ἡ ἀλήθεια ἀπώλεσε τὴν λάμπιν τῆς. "Ὅταν τίθεται ἡ γραφίς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς προβολῆς τῆς πτωχῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, τότε τὸ "καύχημα κενοῦται,, καὶ ἡ ἀλήθεια ἀναχωρεῖ ἐκεῖθεν. Οἱ Πατέρες ἀπελογοῦντο, μόνον ὅμως ἐπὶ θεμάτων πίστεως καὶ χάριν τοῦ πιστοῦ λαοῦ, ὅταν κατεῖχον ὑψηλὰς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ θέσεις. "Ἄλλως διὰ προσωπικὰ ζητήματα, ἔστω καὶ ἂν περιελάμβανον "ἕξ ἀδιαίρετου,, μίαν ὀλόκληρον ἀδελφότητα, ἐσιώπων, διὰ νὰ τύχουν τῶν γνωστῶν μακαρισμῶν τοῦ Κυρίου.

Οὐδὲν βαρύτερον τῆς ὑπομονῆς τῶν συκοφαντιῶν, καὶ οὐδὲν ἑλαφρότερον τοῦ ἀπολογεῖσθαι καὶ δικαιοῦν ἑαυτοῦς. "Ἄν καὶ ἐν προκειμένῳ δὲν πρόκειται περὶ συκοφαντιῶν, ἀλλὰ μᾶλλον περὶ τάσεων παρερμηνείας ὑφισταμένων ζητημάτων. Καὶ ὁ μὲν, μιγνύει τὰ καὶ ὑπὲρ ὧν ἀμύνεται ὀρθὰ περὶ Ἐκκλησίας φρονήματά του-μεθ' ὑπερβολῆς τινός-μετὰ πικρῶν ἀναμνήσεων, τῶν ἴδν ὑπέστη ταπεινώσεων, ὁ δέ, ἄχαρι ἔργον ἀμύνης ἐμπεπιστευμένος ὑπὲρ ὀργανώσεως ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς καθολικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἀναδεικνύεται μονονουχὶ θερμὸς ὑπέρομαχος μιᾶς, παρὰ τὰ πολλὰ ἀγαθὰ αὐτῆς, ἐν σπέρματι "κατατομῆς,,. Τοιοῦτος ὁ κληρὸς τῶν ἀπὸ τοῦ Ἀποστολικοῦ τῆς Ἐκκλησίας πνεύματος μακρυνομένων. Πῶς, λοιπόν, ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας νὰ ἀναζητήσωμεν τὴν ἀλήθειαν;

* *

Δυστυχῶς ἡ διαμάχη προσέλαβε διαστάσεις, καὶ τὴν ἀραιὰν ἀρθρογραφικὴν ἀψιμαχίαν διεδέχθη ἡ ἐπανειλημμένη ἔκδοσις βιβλίων, διὰ νὰ ἐπιβεβαιουῖται, ὅτι ἡ φύσις τοῦ κακοῦ δὲν ἴσταται, ἀλλὰ διαρκῶς ἀνακυκλοῦται μὲ αὔξουσιν πάντοτε ἔντασιν. Ἡ δὲ εὐθύνη τῶν δηκτικῶν τούτων ἐκδόσεων θὰ εἶναι εἰς τὸ διηνεκὲς τόσον μεγάλη, ὅσον περισσότερος εἶναι ὁ μὲ ἐνδιαφέρον, ὃχι ἀνένοχον ὑπὲρ τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἄλλου, ἀναγινώσκων τὰ πικρόχολα καὶ ἀντιπνευματικὰ ταῦτα βιβλία πιστὸς τοῦ Κυρίου λαός.

Ποῖον παράδειγμα θὰ λάβουν οἱ θέλοντες ἐν Χριστῷ, "ἐν

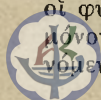
καινότητι ζωῆς περιπατῆσαι,“ ἀπὸ τοῦς διδασκάλους τούτους τοῦ Εὐαγγελίου; Καὶ ἄν-κατὰ Παῦλον-χωρὶς ἀγάπης εἴμεθα “κύμβαλα ἀλαλάζοντα“, οἱ, ὡς τεκμαίρομαι, γυμνοὶ ταύτης ὑπάρχοντες, ὡς τοσαύτας συνειδήσεις σκανδαλίζοντες καὶ πεπλανημένως οἰκοδομοῦντες πῶς οὗτοι θὰ διδάξουν τὴν ἀγάπην χωρὶς νὰ ἀκούσουν τό: “ἰατρέ θεράπευσον σεαυτόν;“ Καὶ ἡ ζημία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μικρὰ ἐκ τούτου καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι καθιστάμεθα ἐπίχαρμα τῶν ἀθέων, οἵτινες ἀρύνονται ἐπιχειρήματα ἀπὸ τὰ ἐρίζοντα διακεκοιμένα τέκνα τῆς; Ἴδου διατὶ αἱ περιπτώσεις ἀντιγνώμιων καὶ ἐρίδων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τραυματίζουν βαθέως τὸ σῶμά της καὶ οἱ φορεῖς αὐτῶν ἀμαρτάνουν εἰς Χριστόν.

Δὲν νομίζομεν δὲ ὅτι ἡ εὐθύνη τοῦ ἁγίου Ἀρχιμανδρίτου, συμπλέκοντος λεληθότως τὸ ἐνδιαφέρον, τὴν ἀγάπην καὶ τὰς ὀρθοδόξους ιδέας του ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τῆς εἰς ἀμετορίας ὠθούσης ἐμπαθοῦς διαθέσεώς του πρὸς τὴν “ΖΩΗΝ, εἶναι μικροτέρα τῆς τοῦ κ. Καθηγητοῦ, ἀγωνιζομένου νὰ διασώσῃ ἀπὸ σπίλους τὸ μέγα ἔργον τῆς ὁμολογουμένως ἀδιαβλήτου ἠθικῶς ἀδελφότητος, ἀλλὰ καὶ ὑπεραμνομένου μιᾶς κινήσεως ἀγομένης προοδευτικῶς εἰς τὴν δημιουργίαν σχίσματος ἐντὸς τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας μας. Εἶναι εἰς ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀνεξηγήτων, πῶς διαφεύγει εἰς τοῦτον, Καθηγητὴν ὄντα τῆς θεολογίας, ὅτι, ὑπὸ ὠρισμένας προϋποθέσεις, οὐκ ἔρρωται Ἱεροκανονικῶς ἡ ὑπαρξὶς μιᾶς τόσον μεγάλης ὀργανώσεως, οἷα ἡ ἦν ἐκπροσωπεῖ “ΖΩΗ”.

Ἡ “ΖΩΗ” ἐνεφανίσθη πρὸ τεσσαράκοντα καὶ πλέον ἐτῶν ἐν τῇ ζωῇ τῆς Ἐκκλησίας, τὸ πρῶτον ὡς μικρὰ ὁμάς θεολόγων, ἐπιποθούντων τὴν διαφώτισιν καὶ ἀνάπλασιν τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος διὰ τοῦ κηρύγματος καὶ εἶτα τῶν κατηχητικῶν. Ἡ ἀνδράνεια τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ μὴ ἀνταξία πρὸς τὸ ἀξίωμα ζωῆ τῶν κληρικῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἠθικὴν λάμπριν καὶ τὴν πνευματικὴν ἀκτινοβολίαν τῆς μικρᾶς ἀδελφότητος τῶν θεολόγων, συνετέλεσαν εἰς τὴν ὁσημέραι καταπληκτικὴν αὔξησιν καὶ ἐξάπλωσιν της εἰς τὰς μεγάλας πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ νεωτέρα ἱστορία ἀσφαλῶς θὰ ἴδῃ μὲ ἰλαρὸν βλέμμα τοὺς ἀγῶνας τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν. Δὲν θὰ ἦτο ὑπερβολὴ ἐὰν εἴπωμεν, ὅτι ὑπῆρξαν ὄργανα τῆς Θ. Προνοίας, διὰ νὰ εἶναι σήμερον ἡ μικρὰ Ἑλλὰς ἀπηλλαγμένη τοῦ κομμουνιστικοῦ βραχνά, καὶ ἡ Ἐκκλησία νὰ στρατεύεται ἐν ἐλευθερίᾳ, μὲ ὑψωμένην ἱκανῶς τὴν στάθμην τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ μας.

Ἄλλ’ ἡ πρώην μικρὰ ἀδελφότης καὶ ἡ ἀργότερον πολὺ ἠῤῥημένη, ἐπ’ ἐσχάτων τῶν χρόνων ἐξηπλώθη εἰς τρόπον, ὥστε οἱ φυσικοὶ Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας νὰ κινδυνεύουν νὰ μείνουν ἄνοιον μὲ τὴν ποιμαντορικὴν ράβδον των. Εἶναι καὶ τοῦτο φαινομενικὸν ἱστορικὸν ἐν τῷ κλίματι τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς

Ἐκκλησίας, καὶ ἓνα σχῆμα πρωτοφανές, ὅπερ ἤδη ἤρχισε νὰ δημιουργῆ πνευματικὰ καὶ κανονικὰ προβλήματα. Ἡ ἐμφάνισις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἐθῆκεν εἰς φοβερὰν δοκιμασίαν τὴν "ΖΩΗΝ" ἀπὸ ἀλόφρεως Κανονικῆς, καὶ ἂν ἡ Ἐκκλησία, ὁμοιοῦντων εἰς τοῦτο τῶν Ἐπισκόπων, ἠρνεῖτο εἰς αὐτὴν τὸ δικαίωμα ὑπάρξεως, μετὰ βεβαιότητος θὰ διελύετο διὰ νὰ μὴ καταστῆ σχισματικὴ. Ἴδου τὶ ἐννοοῦμεν ὅταν λέγωμεν, ὅτι ὑπὸ τινος προϋποθέσεις οὐκ ἔρρωται Ἱεροκανονικῶς ἢ σύνθεσις τῆς ὀργάνωσης ταύτης.

* *

Ἡ "ΖΩΗ", ὑφίσταται ἐλέω τινῶν συμπαθῶς πρὸς αὐτὴν διαχειμένων Ἐπισκόπων, καὶ ὑπὸ τὴν πίεσιν μεγάλων χριστιανικῶν μαζῶν ὄλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων Συνεπῶς, ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἶναι σφάλμα νὰ χαρακτηρίζεται ὡς ἐξωεκκλησιαστικὴ ὀργάνωσις. Δύναται νὰ γίνῃ, ἀλλὰ τώρα εἶναι ἐντὸς τῶν ὀρθοδόξων πλαισίων, καὶ κατὰ πᾶσαν ἐνδειξιν, δὲν πρόκειται νὰ ὠθηθῆ ἔξω τούτων, διὰ νὰ ἀσκῆ τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τῆς ἐπὶ τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος τῆς Ἑλλάδος. Καὶ μόνον θὰ ταράσῃ τὸν ὕπνον τῶν "ὑπὲρ λίαν", ὀρθοδόξων, καὶ ἐκείνων, πού, χωρὶς νὰ ἔχουν τίποτε ἀντάξιον, νὰ ὑποκαταστήσῃ αὐτὴν εἰς τὸ μέγα κοινωνικόν της ἔργον, ἐπιθυμοῦν τὴν εἰς τὰ ἔξω συντεθεῖν διάλυσιν τῆς.

Τὸ φαινόμενον τῆς "ΖΩΗΣ", ὡς ἡπίας μορφῆς παρασυναγωγῆς, ἀποτελεῖ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων σημαινομένων, βοερὸν ἔλεγχον τῆς κακῶς ἐχούσης Ἐκκλησιαστικῆς μας καταστάσεως. Ἴσως νὰ μὴ ἀφιστάμεθα πολὺ τῶν πραγμάτων, ἐὰν θελήσωμεν νὰ χαρακτηρίσωμεν τὴν ὑπαρξίν της ὡς πνευματικὴν διαμαρτύρησιν μεγάλης μερίδος τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ. Διότι δὲν εἶναι ἀσήμαντον τὸ γεγονός, ὅτι ἄνθρωποι ὄλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων, θρησκευόντες καὶ ποθοῦντες τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν, ἐγκαταλείπουν τὰς ἐνορίας των καὶ τοὺς Ἐπισκόπους των καὶ προσκολλῶνται, παρὰ Κανόνας, εἰς λαϊκοὺς χριστιανούς. Τί σημαίνει τοῦτο; Ὅτι αἱ ψυχαὶ εὐρίσκουν οἰκοδομὴν καὶ εἰρήνην εἰς τὴν "ΖΩΗΝ", μᾶλλον ἢ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς ἐνορίας καὶ τοῦ Ἐπισκόπου. Καὶ αἱ ψυχαὶ αὗται εἶναι χιλιάδες πολλαί, κατὰ συνείδησιν ζῶσαι τὴν εὐσέβειαν. Ἡμπορεῖ νὰ ζητήσῃ κανεὶς εὐθύνας ἀπὸ τὴν "ΖΩΗΝ", διὰ τὴν μετάστασιν αὐτὴν τοῦ ποιμνίου, χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ νὰ θεωρηθῆ ὡς προσβάλλον τὸ ποιμνιον ὡς ἔστερημένον κρίσεως.

Ὁ λαός, κατὰ τοὺς ἀποκαλυπτικοὺς τούτους χρόνους ποὺ διερχόμεθα, εἶναι περισσότερον ἀπαιτητικὸς καὶ ὀλιγότερον ταπεινός. Ἀντὶ νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ "μηδὲν διακρινόμενος", σκέπτεται, βλέπει, κρίνει καὶ ἐκλέγει τὸν δρόμον

του. Δὲν ὑποστηρίζομεν ὅτι καλῶς ποιοῦσιν οἱ χριστιανοὶ παρεκκλίνοντες τῆς εὐθείας, -διότι ἀναμφιβόλως ἡ "ΖΩΗ,, εἶναι τεθλασμένη, μὲ προϊοῦσαν τάσιν νὰ προκαλέσῃ περιπετείας- ἀλλ' ἀπλῶς ἐξηγοῦμεν καὶ αἰτιολογοῦμεν τὸ ἄηθες τοῦτο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ σχῆμα.

Ἐρμηνεῖς ἐκ τῶν προσκειμένων τῇ ὀργανώσει ταύτῃ ὑποστηρίζουν, ὅτι ἡ "ΖΩΗ,, ἐγεννήθη ἐκ τοῦ πυρὸς τῆς Πεντηκοστῆς. Πολὺ ἀμφιβάλλομεν, διότι οὔτε ἡ Ἀποστολικότης διακρῆναι αὐτήν, οὔτε ἡ πτωχεία καὶ ἡ ἐκουσία κακοπάθεια, οὔτε ὁ ζῆλος, ὅστις προσδιορίζει τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν ζωὴν τοῦ χριστιανοῦ, οὔτε τὸ ταπεινὸν πνεῦμα τῶν Πατέρων. Μὴ ὀμιλῶμεν περὶ τοῦ πυρὸς ἐκείνου τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς. Εἶναι ἀμφίβολον ἂν ποτε τὸ ἠσθάνθη κἂν εἰς τοὺς ἐπιπολεῖς αὐτῆς ὡς συνόλου ἡ "ΖΩΗ,,. Ὁρκειώθη μόνον τὴν ἐπιφάνειαν τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς-ἐξ οὗ λόγου καὶ ἡ εὐκολος ἐπιτυχία εἰς τὰς μάζας-τόσον διὰ τοὺς κοσμοκαλογήρους αὐτῆς, ὅσον καὶ διὰ τὴν χρῆσιν τῶν ἀκολουθούντων αὐτὴν χριστιανῶν, χωρὶς θλίψεις καὶ ἀγωνίαν. Πρὸς Θεοῦ Τὸ πῦρ τῆς Πεντηκοστῆς κατακαίει τὸν πουριτανισμόν, τὸν θεμιτόν, ἔστω, εὐδαιμονισμόν, τὰς ὀργανώσεις, ἐπειδὴ εἰς τὸ ὑπερῶν ἐκείνο ἐγεννήθη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ. Καὶ εἰς τὸν περίβολον αὐτῆς δὲν εἶναι ἀνεκταὶ οὔτε αἱ ἐνδυναμοῦσαι τὸν ἐγωῖσμόν πρωτοβουλία οὔτε καὶ αἱ εὐσχημοὶ ἀπέιθαι, Πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χειροτονημένον Ἐπίσκοπον, ἐκ μόνου τοῦ ὁποίου ἀπορρέει πᾶσα Ἐκκλησιαστικὴ ἐξουσία. Συνεπῶς, δὲν εἶναι πεντηκοστιανοὶ οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι τῆς ἀδελφότητος, τοὺς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία ἀνέχεται, -τὴν ἀνάγκην ποιοῦσα φιλοτιμίαν-, καὶ οἵτινες μορφώνουν χρηστοὺς πολίτας καὶ χλιαροὺς χριστιανούς, ἔργον, ὅπερ ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας, εἶναι ἀξιοθαύμαστον, εἶναι μέγα, αὐτόχρομα ἐθνικόν, ἀνυπολογίστου ἀξίας, ἔργον Πρωτοπορίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἐπὶ τῇ καὶ μία ἄλλῃ τάξιν κατηγορῶν τῆς "ΖΩΗΣ,, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζονται, ὅτι δὲν εἶναι ὀρθόδοξος ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἰδιαζούσης τῇ Ὀρθοδοξίᾳ πνευματικότητος. Εἴμεθα σύμφωνοι. Ἄλλ' ἡ "ΖΩΗ,, δὲν εἶναι Ἐκκλησία, διὰ νὰ περιλαμβάνῃ ὅλας τὰς ἐκφάνσεις τῆς ὀρθοδόξου ἠθικῆς καὶ πνευματικότητος. Εἶναι μᾶλλον κίνημα ἀνάγκης, διέξοδος ἀπὸ τελματώδη κατάστασιν, καὶ ἀποτελεῖ σταθμὸν μεταβατικῆς ζωῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Εἶναι ἕνας ἐκκοσμικευμένος χριστιανισμός, ὅστις εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν καλύπτει πλεῖστα φλέγοντα αἰτήματα, "γινόμενος τὰ πάντα τοῖς πᾶσι,,. Τὴν "ΖΩΗΝ,, ἐγέννησεν ἀγωνία μεγάλης καὶ ἀπορημένης μερίδος τοῦ κόσμου, ἡ δυσαρέσκεια καὶ ὁ σκανδαλισμὸς τῶν πιστῶν ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἔφεσις τῆς σωτηρίας,

καὶ τὸ αἶτημα μιᾶς ὑγιοῦς θρησκευτικῆς ζωῆς ἐντὸς τῶν κοι-
νωνικῶν πλαισίων.

Διατί, λοιπόν, νὰ καταφερώμεθα ἀνηλεῶς κατ' αὐτῆς, ἐνῶ
δίκαιον εἶναι νὰ μεμφώμεθα ἑαυτούς, ὡς Ἐκκλησία; Ἀλλὰ, λέ-
γουν, ὅτι οἱ τῆς "ΖΩΗΣ,, ἔχουν μέγαρα, ὅτι διαβιοῦν ἀνέτως,
ὅτι μετέρχονται μεθόδους τινὰς πρὸς πλουτισμὸν κ.λ.π. Λησμο-
νοῦμεν, ὅμως ὅτι ἡ "ΖΩΗ,, εἶναι ὀργάνωσις, καὶ ὡς τοιαύτη
ἔχει ἀνάγκην ὄλων αὐτῶν, διὰ νὰ ἐπιβιώσῃ; Αὐτὰ δὲν εἶναι καθ'
ἑαυτὰς κακίαι, ἀλλὰ συνέπειαι τοῦ κακοῦ, ὅπερ εἶναι ἡ ὀργάνω-
σις. Διαλύσατέ την. Ἀλλὰ μὲ τί θὰ τὴν ὑποκαταστήσετε; Μὲ τὴν
Ἐκκλησίαν; Ἄν ναι, τότε διατί ἐξαπλοῦται διαρκῶς ἡ "ΖΩΗ,,;
Οὐχὶ διότι ἡ Ἐκκλησία ἀπωθεῖ, δὲν συνάγει; Οὐχὶ διότι ἡ "ΖΩΗ,,
ἐργάζεται; Διό, μέχρι τότε, πού ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας θὰ ἀπαλ-
λαγῇ ἀπὸ τὰ αἷτια ἐκεῖνα, ἅτινα σκανδαλίζουν τὰς συνειδήσεις,
-δι' ὃν λόγον οἱ πιστοὶ ἐκτρέπονται εἰς τὰς ὀργανώσεις,- ἡ "ΖΩΗ,,;
εἴτε τὸ θέλομεν εἴτε ὄχι, θὰ ὑφίσταται καὶ θὰ θάλλῃ μὲ τοὺς
λυμφατικούς, ἔστω, καρπούς της. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία τοῦ
Χριστοῦ ὀψέποτε θὰ κατανικήσῃ τὸ κακόν, ἡ ὀργάνωσις αὐτο-
μάτως θὰ ἐξαφανισθῇ. Ὅσοι δὲ παρασύρονται ἀπὸ τὴν ἰδέαν,
ὅτι ἡ "ΖΩΗ,, ἐγεννήθη διὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃ, ἀδικοῦν καὶ αὐτὴν
καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Μόνον ἐφ' ὅσον ἐκλαμβάνομεν τὴν παρου-
σίαν της ὡς παροδικὸν φαινόμενον, παραχθὲν ὑπὸ ἀδηρίτου
ἀνάγκης, σκεπτόμεθα ὀρθῶς, ὁπότε αἱ κατ' αὐτῆς δημόσιοι ἐπι-
θέσεις εἶναι καὶ περιτταὶ καὶ ἀνωφελεῖς. Περιττὸν δὲν εἶναι
ὅμως, νὰ ἀναζητήσωμεν τίνα τὰ σκανδαλίζοντα τοὺς πιστοὺς
αἷτια καὶ τὴν ἀναλογοῦσαν ἐκάστω εὐθύνην. Τὸ νὰ πλήττῃ σφο-
δρῶς ὁ σεμνὸς Ἀρχιμανδρίτης κ. Χριστοφόρος τὴν "ΖΩΗΝ,,
καὶ νὰ ὑπεραμύνεται αὐτῆς τόσον θερμῶς ὁ κ. Τρεμπέλας, οὐδὲν
ἄλλο ποιοῦσιν, ὡς φρονῶμεν, εἰμὴ νὰ αὐξάνουν τὸ κακόν, νὰ
βλάπτουν τοὺς χριστιανοὺς καὶ ἑαυτούς, καὶ νὰ ἀποδεικνύουν,
ὅτι οὔτε ὁ πρῶτος συνέλαβε τὸ νόημα τῆς "ΖΩΗΣ,, οὔτε ὁ δεύ-
τερος κατενόησε ὅτι ὑπηρετεῖ μίαν κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ
ὑπόθεσιν. - Μονάζων.

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ 5)18. XI 1957 Μονάζων

Ἐκεῖ πού εἶναι βαθεῖα ταπεινώσις, ἐκεῖ εἶναι καὶ δάκρυον
πλουσιοπάροχον· ἐκεῖ δὲ πού εἶναι καὶ τὰ δύο ταῦτα, εἶναι καὶ ἡ
παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ὅταν δὲ ἔλθῃ ἡ χάρις τοῦ προσκυνητοῦ
Πνεύματος, γίνεται κάθε καθαρότης καὶ ἀγιωσύνη εἰς ἐκεῖνον πού
ἐνεργεῖται ἀπὸ αὐτό, καὶ βλέπει τὸν θεὸν καὶ ὁ θεὸς ἐπιβλέπει εἰς
αὐτόν, διότι λέγει ὁ Κύριος, «ἐπὶ τίνα ἐπιβλέψω, ἀλλ' ἢ ἐπὶ τὸν
πρῶτον, καὶ ἡσύχιον, καὶ τρέμοντά μου τοὺς λόγους.»

Ἄγ. Συμεὼν Ν. Θεολόγος

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ

ΓΕΝΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΑΓΙΩ, ΟΡΕΙ ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΔΟΧΕΙΑΡΙΟΥ

Ἡ Ἱερά Μονή τοῦ Δοχειαρίου εἶναι παραθαλάσσιος καί κεῖται ἐπὶ τῆς ΝΔ πλευρᾶς τοῦ Ἀγίου Ὁρους. Τὰ κτίρια αὐτῆς ἴστανται τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ διὰ τὸ ἀνώμαλον τοῦ χώρου αὐτῆς. Καίτοι ἡ πέριξ περιοχὴ εἶναι ὀμαλή, εὐρεῖα καὶ πολὺ εὐχάριστος, ἐν τούτοις εἶναι ἰδρυμένη πυκνῶς καὶ ὁ περιβόλος αὐτῆς στενόχωρος.

Διοικεῖται ἰδιορρούθμως, ἀριθμοῦσα σήμερον δύναμιν 25 μοναχῶν, ἐνῶ προπολεμικῶς εἶχε 40 καὶ πρὸ 50ετίας 70.

Ὁ Κομνηνὸς ἀναφέρει τὴν ἀρχὴν τῆς συστάσεως αὐτῆς εἰς τοὺς χρόνους τοῦ αυτοκράτορος Νικηφόρου τοῦ Βοτανειάτου. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ Μονὴ τοῦ Δοχειαρίου ἔλαβε τὴν πρώτην αὐτῆς σύστασιν εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου τῆς Λαύρας κατὰ τὸν Γ' αἰῶνα. Ὁ Ὅσιος Εὐθύμιος καταγόμενος ἐκ Βυζαντίου, τυγχάνων μαθητῆς τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου καὶ ἔχων τὸ ὑπόουρημα τοῦ δοχειαρίου εἰς τὴν Λαύραν (ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα τῆς Μονῆς) ἴδρυσεν τὸ πρῶτον τὴν Μονὴν του εἰς τὸν λιμένα τῆς Δάφνης καὶ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου Νικολάου, ἀλλὰ ταχέως πειραταὶ κατέστρεψαν αὐτήν. Μέχρι σήμερον ἡ Μονὴ τοῦ Δοχειαρίου κατέχει χώρον τινα ἐν Δάφνῃ μετὰ τινων ἐλαιοδένδρων, ἅτινα κατὰ τὴν παράδυσιν φανερῶνουν τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἰδρῦθη ἀρχικῶς αὕτη.

Τὴν κοινὴν ταύτην παράδυσιν βεβαιοῖ καὶ ὁ Κύριλλος Δοχειαρίτης διατελέσας πρωτοσύγκελος τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ κατόπιν ἀρχιεπίσκοπος Ἀργολίδος, ὁ γράψας προσκυνητᾶριον τῆς Μονῆς ἐκδοθὲν τῷ 1843 ἐν Βουκουρεστίῳ.

Τὸ ἴδρυμα τῆς Δάφνης εἶχε πολὺ μικρὰν διάρκειαν καὶ οἱ ἀναχωρήσαντες ἐκεῖθεν μοναχοὶ μετὰ τοῦ ἡγουμένου αὐτῶν Εὐθυμίου ἴδρυσαν τὴν Μονὴν τοῦ Δοχειαρίου ἐκεῖ ὅπου σήμερον αὕτη εὐρίσκεται ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου Νικολάου.

Ὀλίγον μετὰ ταῦτα εἰσῆλθεν εἰς τὴν νέαν Μονὴν τοῦ Δοχειαρίου ὁ ἀνεπίδς τοῦ Εὐθυμίου Νεόφυτος, κατὰ κόσμον Νικόλαος, ἔχων τὸ ἀξίωμα τοῦ πατρικίου ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ αὐτοκράτορος Νικηφόρου, ὅστις καὶ διεδέχθη τὸν θεῖόν του εἰς τὴν ἡγουμενείαν, ἐγένετο δὲ καὶ πρῶτος τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ὁ Νεόφυτος εἰσκομίσας ἅπασαν τὴν περιουσίαν του ἐν τῇ Μονῇ ἠΰξησε μέγਾਲως αὐτὴν καὶ ἴδρυσεν τὸν ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀρχαγγέλων ναὸν ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔκτοτε σεμνύνεται ἡ Μονή.

Ὁ Κύριλλος ἱστορεῖ λεπτομερῶς θαῦμά τι, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ καθιερωθῇ ἡ μνήμη τῶν Ἀρχαγγέλων.

Εἷς τι μετόχιον τῆς Μονῆς ἐν Σιθωνίᾳ ὑπῆρχε στήλη τις φέρουσα εἰς τὴν κορυφὴν μορφὴν ἀνθρώπου καὶ τὴν ἐπιγραφὴν “ὁ χρούσας με κατὰ κεφαλῆς εὐρήσει πλῆθος χρυσοῦ.,. Εὐφυῆς τις νεαρὸς δόκιμος μοναχὸς ἐσκέφθη νὰ ζητήσῃ τὸν θησαυρὸν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς σκιάς τῆς στήλης καὶ πράγματι εὗρεν αὐτόν, ἔσπευσε δὲ καὶ ἀνήγγειλε τὸ γεγονός εἰς τὸν ἡγούμενον Νεόφυτον ὅστις διέταξε τρεῖς ἐκ τῶν ἀδελφῶν ἵνα μεταβοῦν μετὰ τοῦ νέου καὶ τοὺς ὑποδείξῃ τὸ μέρος καὶ νὰ μεταφέρουν τὸν χρυσὸν εἰς τὴν Μονήν. Ἦδη οἱ πατέρες ἐπιστρέφοντες μετὰ τοῦ θησαυροῦ, τὸν μὲν χρυσὸν ἰδιοποιήθησαν τὸν δὲ νέον ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν κρεμάσαντες εἰς αὐτόν καὶ λίθον, συμφωνήσαντες νὰ εἴπουν εἰς τὸν ἡγούμενον ὅτι ὁ νέος ἦτο ἀπατεὼν καὶ ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ μετοχίου, ἀλλ’ ἡ ἔκπληξις των ἦτο τρομερὰ εὐρόντες ἐν τῇ Μονῇ ἐν μέσῳ τοῦ ναοῦ τὸν νέον μὲ τὴν πέτραν, μεταφερθέντα ἐκεῖ ὑπὸ τῶν Ἀρχαγγέλων Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ. Οἱ κακουργήσαντες ἔκλαυσαν πικρῶς καὶ ὁ Νεόφυτος ἔκτισε τὴν Μονὴν διὰ τοῦ εὐρεθέντος χρυσοῦ. Ἐκτοτε ἐτιμήθη ἡ Μονὴ εἰς τὸ ὄνομα τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων.

Ὁ Νεόφυτος ἐφρόντισε καὶ διὰ τὰ κτήματα τῆς Μονῆς φυτεύσας πολλὰς ἀμπέλους καὶ πλοῖα κατασκευάσας.

Ὡς κήτωρ τῆς Μονῆς ἀναφέρεται καὶ ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης λυτρωθεὶς Βαρνάβας, ὅστις ἐχρημάτισε καὶ ἡγούμενος μετὰ τὸν Νεόφυτον.

Εἰς τὸ τυπικὸν τοῦ Τιμισκῆ τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὑπάρχει ὑπογεγραμμένος “Εὐθύμιος μοναχὸς καὶ ἡγούμενος.,. ἄγνωστον ὅπως ἂν πρόκειται περὶ τοῦ Εὐθυμίου τῆς τοῦ Δοχειαρίου..

Εἰς τὸ τυπικὸν τοῦ Μονομάχου (1046) ὑπάρχει ὑπογεγραμμένος δέκατος τῶν ἡγουμένων " Θεόδουλος μοναχὸς ἡγούμενος Δοχειαρίου", εἰς δὲ τὸ τυπικὸν τοῦ Μανουήλ (1394) ἡ Μονὴ φαίνεται ὑπάρχουσα ἑνδεκάτη εἰς τὴν σειράν.

Οἱ αὐτοκράτορες Μιχαὴλ Παλαιολόγος (12..) καὶ Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος (1349, 1351, 1355 καὶ 1356) ἠμερίμνησαν ὑπὲρ τῆς Μονῆς χορηγήσαντες αὐτῇ χρυσόβουλλα. Ἐπίσης καὶ ὁ κράλης τῆς Σερβίας τῷ 1349.

Ὁ Κομνηνὸς γράφει ὅτι ἡ Μονὴ κατέστη ἔρημος ὑπὸ πειρατῶν, ἀλλὰ πότε δὲν ἀναφέρει Ὁ Γεδεὼν λέγει ὅτι κατὰ τὸν ΙΕ' καὶ ΙΣΤ' αἰῶνα ἦτο ἔρημος, τοῦτο ὅμως εἶναι ὑπερβολικόν. Πιθανῶς νὰ εἰσηλθε λόγῳ τῶν πολιτικῶν ἀνωμαλιῶν τῆς Ἀνατολῆς κατὰ τὸν ΙΔ' καὶ ΙΕ' αἰῶνα εἰς περίοδον παρακμῆς ὡς καὶ ἄλλαι Μοναί, οἱ δὲ μεταγενέστεροι στερεοτύπως ἀποδίδουν πᾶσαν ἀνακαίνισιν ὡς γενομένην ἐπὶ ἐρήμῳ Μονῆς. Καὶ ἂν ἔλαβε χώραν πειρατικὴ τις ἐπιδρομή, πρᾶγμα εὐκόλον λόγῳ τῆς θέσεως αὐτῆς, θὰ ἦτο παροδική, ἄλλως τε πρέπει νὰ μὴ λησμονῶμεν ὅτι οἱ μοναχοὶ φρουροῦντες καὶ τὴν νύκτα ἀκόμη κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους σπανίως κατελαμβάνοντο ἐξ ἀπροόπτου ὑπὸ ληστρικῆς ἐπιδρομῆς. Ἐκλείοντο οὗτοι εἰς τὰ ὄχυρά σημεῖα τῶν τειχῶν τῆς Μονῆς καὶ ἐκεῖθεν ἔδιδον τὰ λύτρα, ἐὰν δὲ περιήρχοντο εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἴδουν τὴν μονὴν τῶν λεηλατουμένην ἐλάμβανον καιρὸν καὶ ἐξηφανίζοντο μετὰ τῶν πολιτῶν αὐτῶν ἐντὸς τοῦ ὄχυροῦ πύργου τῶν ἔνθα γινομένης ἐπὶ πλέον ἀνάγκης ἐξηφανίζοντο καὶ ὑπὸ τὴν γῆν, ὡς μέχρι σήμερον σώζονται τὰ καταφύγια αὐτά. Ἡ τελεία καταστροφὴ μονῆς τινος ὑπὸ πειρατῶν ἦτο ἔργον οὐχὶ ἀδύνατον ἀλλὰ δυσχερέστατον, διότι οἱ σωζόμενοι μοναχοί, ὡς ἐσημειώσαμεν, ἐπανήρχοντο μετὰ τὴν καταστροφὴν καὶ ἐξετέλλουν ἔργον Σκιούρου οὐδέποτε καταλαμβανόμενοι ὑπὸ ἀλελπισίας ἢ μικροψυχίας, λόγῳ τοῦ ὑψηλοῦ αὐτῶν σκοποῦ. Πολλῶν Μονῶν αἱ σημειούμεναι καταστροφαὶ ἦσαν παρακμαὶ καὶ ἐξαντλήσεις τῶν οἰκονομικῶν μέσων, ὅπερ κατ' ἀνάγκην φέρει καὶ τὴν λειψανδρίαν. Αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ συμβαίνει καὶ σήμερον, διότι ἡ ἤδη ὑπάρχουσα λειψανδρία εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς οἰκονομικῆς δυσχερείας τοῦ μεγαλυτέρου μέρους τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἂν ὄχι ἁπλοκλήρου, προελθούσης, πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν, ἐκ τῆς ἀρπαγῆς

ὑπὸ τοῦ Κράτους τῆς κτηματικῆς του περιουσίας, χωρὶς μέτροι σήμεραν νὰ δίδεται ἡ ὀφειλομένη δικαία λύσις.

Αἱ Μοναὶ αἱ μὴ ἔχουσαι ἔξ ἀρχῆς ἐπαρκεῖς πόρους ἔπασχον συχνότερον καὶ κατὰ περιόδους διότι δι' αὐτὰς εἶς πόλεμος, μία ἀκαρπία τῶν τότε μετοχίων ἢ δυστύχημά τι ἐκ πυρκαϊᾶς τὰς ἔφευγεν εἰς παράλυσιν. Ταῦτα δὲ λέγομεν ἵνα μὴ διὰ τυφλῶν ὀφθαλμῶν πιστεύεται ὅτι ἡ παρακμὴ εἶναι ἐρήμωσις ἢ ὅτι μὲ μίαν λειψανδρίαν, ὡς ἡ ἤδη ὑφισταμένη, δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἡ διάλυσις τοῦ Ἁγίου Ὁρους, διότι τοῦτο ὡς θεοσύστατον καὶ θεοφροῦρητον οὐδένα ἀπολύτως κίνδυνον διατρέχει. Ἀπεναντίας ἤρχισαν νὰ ἐμφανίζωνται θετικὰ σημεῖα τῆς ἐπικειμένης ἀνόδου αὐτοῦ εἰς τὴν παλαιάν του δόξαν.

Προκειμένου περὶ τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Λοχειαρίου ὑπάρχει ὑπογραφή τοῦ ἡγουμένου αὐτῆς εἰς ἓν γράμμα τῆς Συνάξεως καὶ τοῦ πρώτου ἐκδοθὲν τῷ 1423 διὰ τὸ ἐν Καρναῖς κελλίον τοῦ Φιλογόνου, ὑπάρχον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἱ. Μονῇ, ὡς ἐξῆς: “Ὁ Καθηγούμενος τοῦ Λοχειαρίου Μεθόδιος ἱερομόναχος, καὶ εὐρίσκειται εὐθὺς μετὰ τὴν τοῦ Ξηροποτάμου, δηλ. εἰς τὴν 6ην ἐν τῇ σειρᾷ. Ἡ ὑπογραφή αὕτη καὶ μάλιστα ἔκτι, μαρτυρεῖ ὑπάρχουσαν κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον τὴν Μονὴν τοῦ Λοχειαρίου καὶ ὄχι ἐν παρακμῇ. Ἐκτὸς τούτου ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἀπόδειξις ὅτι ἡ Μονὴ αὕτη ὑπῆρχε μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ φυσικὰ διετηρήθη καὶ ἐφεξῆς παγιωθέντος τοῦ ἐν Ἀνατολῇ νέου καθεστῶτος διὰ τῆς Ὀθωμανικῆς δυνάμεως. Αἱ προνομιαὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀνεγνωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ σουλτάνου Μουράτ καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Μωάμεθ τοῦ πορθητοῦ εἰς 19 Μονάς, τῆς Μονῆς τοῦ Σταυρονικήτα ἐρήμου τότε οὔσης, ὥστε ἐὰν καὶ ἡ Μονὴ τοῦ Λοχειαρίου ἦτο ἔρημος θὰ ἐγένετο λόγος περὶ 18 Μονῶν καὶ οὐχὶ περὶ 19 μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ αὕτη.

Εἰς παρακμὴν ἡ Μονὴ εἰσῆλθε καὶ ἔπαθεν ἐκ λειψανδρίας κατὰ τὴν περίοδον μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1450 - 1560. Πρὸ τοῦ 1568, ἱερεὺς τις Γεώργιος ἔξ Ἀδριανουπόλεως πάσχων ἀνιάτως ἐθεραπεύθη κατὰ τὴν εἰς τὴν Μονὴν ἐπίσκεψίν του εὐθὺς ὅταν ἔπιε ἐκ τοῦ ἁγιάσματος τῶν Ἀρχαγγέλων. Οὗτος εἰσελθὼν εἰς τὴν Μονὴν καὶ ἔχων μεγάλην περιουσίαν διέθεσε ταύτην πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς Μονῆς, ἀποταθῆς δὲ καὶ εἰς τὸν ἡγεμόνα Ἰωάννην Ἀλέξανδρον τῆς Μολδαυίας ἐπέτυχε ἵνα οὗτος μετὰ τῆς ἡγεμονίδος συζύγου του Ρωξάνης ἀνακαινίσουν τὴν Μονήν. Τὸ ἔργον συνετελέσθη ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν Θεοφάνους Μητροπολίτου Μολδαυίας ὅστις καὶ μοναχὸς γενόμενος ἐκοιμήθη ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ τῷ 1598. Τότε ἐκτίσθη καὶ ὁ ναὸς ἐκ βάθρων ὡς νῦν φαίνεται, ἡ δὲ Ρωξάνη ἐξηγόρασε πολλὰ κτήματα τῆς Μονῆς, παρανόμως πρότερον κατακρατηθέντα. Ὁ ρηθεὶς ἡγεμὼν φέρεται ἀποβιώσας

ἐν τῇ Μονῇ ὡς μοναχὸς Παχώμιος.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Δοχειαρίου δὲν ἔχει ἐπαρκεῖς πόρους. Ἔχει δάσος μέτριον καὶ τὰ εἰσοδήματα αὐτῆς ἐκ τῶν μετοχιῶν μέτρια.

Ὁ ναὸς αὐτῆς ἔχει δύο ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά, ὑπερέχει ὅλων τῶν ναῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους κατὰ τὸ ὕψος καὶ ἔχει πολὺν μέγαν τὸν πρόναον Ἐκτίσθη καὶ ἐτοιχογραφήθη περὶ τὸ 1568. Εἰς τὴν θύραν τοῦ κυρίως ναοῦ ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή. “Ὁὗτος ὁ θεῖος καὶ περιβόητος ναὸς τῆς θείας τε καὶ ἱερᾶς μονῆς τῶν παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ, τῆς ἐπονομαζομένης Δοχειαρίου, ἀνηγέρθη ἐκ βάθρων καὶ ἀνιστορήθη διὰ συνδρομῆς καὶ ἐξόδων τῶν εὐσεβεστάτων ἀθθεντῶν κυροῦ Ἰωάννου Ἀλεξάνδρου βοεβόδα πάσης Μολδοβλαχίας, ἡγουμενεύοντος τοῦ κυροῦ Θεοφίλου Ζου’., Δεξιὰ τῆς λιτῆς εἶναι ἡ τοιχογραφία τοῦ ἡγεμόνος Ἰωάννου, τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ, ἀριστερὰ δὲ τοῦ νάρθηκος ὁ τάφος τοῦ Μολδοβλαχίας Θεοφάνους.

Ἅγια λείψανα ὑπάρχουν ἐν αὐτῇ τὰ ἑξῆς: Εἰς σταυρὸς μετὰ Τιμίου Ξύλου καὶ μέρος Τιμίου Προδρόμου, Ἀνδρέου καὶ Φιλίππου τῶν ἀποστόλων, Στεφάνου τοῦ ἀρχidiaκόνου, Διονυσίου τοῦ Ἀεροπαγίτου, Βασιλείου Ἀμασείας, Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Ἰωάννου τοῦ ἐλεήμονος, Χαραλάμπους, Παντελεήμονος, Μαρίνης, Ἀχιλλείου, Νικήτα, Θεοδώρου Τήρωνος, Εὐπλου, Πολυεύκτου, Κηρύκου, Μηνᾶ, Παρασκευῆς, Κοσμᾶ τοῦ Ἀναργύρου, Ἁγίων Τεσσαράκοντα, τῶν ἐν Νικομηδείᾳ δισφυριῶν μαρτύρων, Πέτρου καὶ Νείλου τῶν Ἀγιορειτῶν, Δαυὶδ καὶ Θεοδώρας τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ, Φιλοθέου καὶ Στεφάνου τῶν Ὁσίων καὶ Γεωργίου τοῦ νεομάρτυρος.

Τὴν τράπεζαν ἔκτισεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος Πρόχωρος Ἀΐτουστιανῆς (Ἀχρίδος), αἱ δὲ τοιχογραφίαι αὐτῆς ἐγένοντο ἐν ἔτει 1700.

Δεξιὰ εἰσερχόμενοι εἰς τὴν τράπεζαν εὐρίσκεται ἡ τοιχογραφία τῆς Θεοτόκου τῆς Γοργοεπηκόου ἐντὸς ναΐσκου ἔνθα ἱερεὺς ἀναγιγνώσκει τὴν ἀκολουθίαν καὶ παρακλήσεις, κατὰ Τρίτην δὲ καὶ Πέμπτην ἐκάστης ἑβδομάδος ψάλλεται κοινὴ παράκλησις. Ἡ εἰκὼν φέρει ἀργυρόχρυσον ἐπένδυμα καὶ πολλὰ ἀναθήματα ἔχουν ἀφιερωθῆ εἰς αὐτὴν ὑπὸ εὐσεβῶν, οἵτινες προσέτρεξαν εἰς τὴν βοήθειάν της.

Ἡ βιβλιοθήκη τῆς Ἱ. Μονῆς Δοχειαρίου εὐρίσκεται βορειοδυτικῶς καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ καὶ καθαρῷ αὐτῆς πύργῳ. Ἀποτελεῖται ἐξ 61 μεμβρανίνων κωδίκων καὶ 329 χαρτῶν καὶ ἀρκετῶν ἐντύπων.

Κελλία ἐν Καρναῖς ἔχει μόνον τὸ ἀντιπροσωπεῖον αὐτῆς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΚΟΔΟΞΙΩΝ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤ. ΜΑΚΡΑΚΗ

† ΜΟΝΑΧΟΥ ΔΑΝΙΗΛ ΑΓΙΟΓΡΑΦΟΥ ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΩΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Ἀπόστολος Μακράκης ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς διδασκαλίας του, ἐπιλαθόμενος τῆς ταπεινῆς ἐπιγνώσεως τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὰς τοῦ δολομήτου Σαταν̄ πολυειδεῖς πλεκτάνας, ἐνόμισεν ἑαυτὸν κεχαριτωμένον σοφώτατον καὶ ἀνώτερον πάσης διδασκαλίας καὶ οὕτω διὰ τῆς ἐπιβουλῆς ταύτης τοῦ πονηροῦ ἤρξατο αὐτοβούλως δογματίζειν καὶ διδάσκειν καινά, πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ὁποίων ἐτρέπη οὐ μόνον εἰς πολλὰς παρερμηνείας τῆς Γραφῆς, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς Ἁγίους Πατέρας καθυβρίσας καὶ ἐξευτελίσας ἐκήρυξεν ἑαυτὸν ἀνώτερον πάντων τῶν Ἱ. Διδασκάλων.

Ἐὰν ὅμως ὁ Κ'. Μακράκης ἐνεκολπώνετο τὴν μακαρίαν ταπεινώσιν καὶ δὲν ἐστηρίζετο εἰς τὴν αὐτοβουλίαν καὶ τὸν ἐγωϊσμόν του, τότε ἤθελεν ἦσθαι ὀρθοδοξότατος διδάσκαλος καὶ ἔμπλεως τῶν χαρίτων τοῦ Πνεύματος.

Ῥῖπον παρακαλῶ ἐν βλέμμα εἰς τὰ συγγράμματα τῶν Ἁγίων ἐνδόξων Ἀποστόλων καὶ λοιπῶν θεοφόρων Πατέρων καὶ θὰ ἴδῃς τὴν ἄκραν αὐτῶν ταπεινοφροσύνην καὶ μετριότητα, ἐν ᾧ ἐν τοῖς συγγράμμασι τοῦ σοφοῦ Μακράκη, οὐδὲν ἄλλο καθορᾶς, εἰμὴ νὰ ὑπερεπαινεῖ ἑαυτὸν ἀποκαλῶν τὸν ἑαυτὸν του ἀνιμάρτητον καὶ ἰσόχριστον!!!

“ Ἡ ἐμὴ καρδιά, γράφει, ἐν τῇ Ἀπολογίᾳ του, (σελ. 45) συγκρινομένη πρὸς τὴν τοῦ Χριστοῦ, εὐρίσκειται ἴση αὐτῇ καὶ ὁμοία κατὰ πάντα τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ μίσους· καρδιά δὲ ἰσόχριστος (!) κρίνεται ἢ μᾶλλον νομίζεται... ὡς μὴ ἀνατεθραμμένη εἰς τὸ Εὐαγγέλιον. „ Καὶ ἀλλαχοῦ λέγει: “Ὡσπερ ἡ καρδιά μου, οὕτω καὶ ἡ διάνοιά μου, κατὰ τὸν θεῖον τοῦ Χριστοῦ κρινομένη νόμον καὶ λόγον, εὐρίσκειται ἄμωμος καὶ δεδικαιωμένη. „ Ἐν δὲ τῷ τέλει τῆς Ἀπολογίας του (σελ. 310) εἰς τὸ ἔπακρον τῆς ἀλαζονείας ἀφικνούμενος, κηρύττει ἀνερυσθιάστως οὕτως: « Ἀπεδειξαμεν ὅτι ἔχομεν καρδίαν καὶ αἰσθήματα, οἷα τὰ τοῦ Χριστοῦ, διάνοιαν φρονούσαν κατὰ τὰς ἁγίας Γραφάς, καὶ θέλησιν καὶ ἔργα σύμφωνα πρὸς τὸν θεῖον νόμον ἐνὶ λόγῳ ἀπεδειξαμεν ἄμωμον ὅλην τὴν φύσιν ἡμῶν καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς δεδικαιωμένους ἐνώπιον τοῦ ὑπερτάτου τοῦ Θεοῦ κριτηρίου!!! »

Ἐπὶ τὸ κράτος τοιαύτης οἰήσεως διατελών, παρακαλῶ ὁ δεινὸς Μακράκης, δύναται νὰ φωτισθῇ πλεον παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅστις σφοδρῶς κατακρίνει καὶ ἀπαναίνεται τὸν ὑπερήφανον;

« Ἀκάθαρτος, λέγει ἡ Γραφή, παρὰ Κυρίῳ πᾶς ὑψηλόκαρδος ». Καὶ πάλιν. « Ὁ Θεὸς ὑπερηφάνους ἀντιτάσσει τὰ πεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν ».

Οἰηθεὶς τοίνυν τοσοῦτον ὁ Ἄ. Μακράκης, καὶ ἀποκαλῶν ἑαυτὸν ἀπάντων τῶν διδασκάλων ἀνώτερον, ἐπόμενον ἦτο νὰ ἐξευτελίση καὶ τοὺς ἐνδόξους τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρας ὡς μὴ συνάδοντας μὲ τὴν αὐτάρεσκον γνώμην αὐτοῦ. Πρὸς ἐναργεστέραν πληροφορίαν τῆς πρὸς τοὺς θεοφόρους Πατέρας ὑβριστικῆς αὐτοῦ γλώσσης καταθέτω μετὰ λύπης μου ἐνταῦθα ὅσα εἰσι γεγραμμένα ἐκ τῶν ἰδίων χειρῶν του ἐν τῇ Ἀπολογία του.

Γράφει τοίνυν ἐν αὐτῇ (σελ. 242) τὰ ἑξῆς. « Οὐδεὶς τῶν Πατέρων ἐνόησε τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ χωρίου τῆς γενέσεως, ἀλλὰ πάντες ἀπεπλανήθησαν παρερμηνεύσαντες αὐτό ». Καὶ πάλιν αὐτόθι. « Οἱ Πατέρες δὲν ἐνόησαν ὀρθῶς τὸ περὶ τῆς πλάσεως τοῦ ἀνθρώπου διαλαμβάνον χωρίον τῆς Γενέσεως, ἀλλὰ πάντες ἀπεπλανήθησαν παρερμηνεύσαντες αὐτό, προκατελιημμένοι ὄντες ». Καὶ ἄλλαχού. « Ἐκαστος βλέπει ὅτι οἱ Πατέρες ἐλάλησαν λόγον ἀπερίσκεπτον » Καὶ παρακατιῶν (ἐν σελ 267.) προτρέπων ἅμα καὶ ὑβρίζων λέγει. « Ἀκούετε μωροὶ καὶ ἀσύνητοι τῶν θείων Γραφῶν, καὶ μὴ ἀκούετε τῶν παρεκτροπῶν καὶ ἀποπλανήσεων τῆς ἀνθρωπίνης ἀτελείας καὶ ἀδυναμίας. » Ὑβρίζων δὲ καὶ τὸν θεῖον Χρυσόστομον ὡς διδάσκοντα ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι δημιουργημα τῆς θείας πνοῆς καὶ δύο συστατικὰ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου παραδεχόμενον, ἀποκαλεῖ (ἐν σελ. 252.) ἀντιπατικὸν πρὸς ἑαυτὸν καὶ πρὸς τὸ κείμενον τῆς Γραφῆς ἀσυμβίβαστον. Ἐπίσης ἐλέγχει καὶ τὸν Οὐρανοφάντορα Μέγαν Βασιλείον, ὡς παρανοοῖντα καὶ συγχέοντα τὸ πνεῦμα μετὰ τῆς ψυχῆς τὸν δὲ Νύσσης Γρηγόριον, τὸν κατ' ἐξοχὴν χριστιανὸν φιλόσοφον καὶ πατέρα πατέρων ἐν Οἰκουμηνικῇ Συνόδῳ ἐπαξίως ὀνομασθέντα, ἀδίκως ἐξευτελίζει γράφων ἐν τῇ Ἀπολογία του. « Εἰ δὲ οὕτως σφάλλεται καὶ ὁ Νύσσης Γρηγόριος, τίνα βαρῦτητα ἢ ποῖον κύρος δύναται νὰ ἔχη καθ' ἡμῶν ἢ γνώμη αὐτοῦ ἢ ἄλλου τινὸς τῆς Ἐκκλησίας Πατρός; »

Περὶ τὸν δὲ εἶναι νὰ ἀναγράψω πάσας αὐτοῦ τὰς πρὸς τοὺς Πατέρας λοιδορίας καὶ ἀδίκους μομφάς, διότι αἱ διαληφθεῖσαι, καίτοι ἐκ πολλῶν ὀλιγαι, εἶναι ἱκαναὶ ὅπως σαφῶς παραστήσωσι τὸ πάθος καὶ τὴν τελείαν περιφρόνησιν, ἣν τρέφει πρὸς αὐτούς, καίτοι, ὑποκρινόμενος ἐν ἄλλοις, διατείνεται ὅτι τοὺς ὑπεραγαπᾷ. Τούτων οὕτως ἐχόντων, καὶ τοιούτων ὕβρεων πρὸς τοὺς Ἁγιωτάτους τῆς Ἐκκλησίας Πατέρας ἡμῶν κατατοξευόμενων, εἶναι δυνατόν ὁ Μακράκης νὰ σταθῇ εἰς εὐσέβειαν; « Ὁ ἄ-

θητῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ, λέγει τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ ὁ ἀθητῶν ἐμὲ ἀθετεῖ τὸν ἀποστείλαντά με.» Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὁ ἕως τρίτου οὐρανοῦ ἀναβάς, τὸ κράτος λέγω τῶν Ἀποστόλων, ἡ σάλπιγξ τῆς Οἰκουμένης, τὸ κειμήλιον τῆς θεοσοφίας καὶ ἀρετῆς, καὶ τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας ὁ διάσημος ρήτωρ, ὁ κληθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ γλυκυτάτου Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ σκεῦος ἐκλογῆς καὶ θαύματα ἄπειρα ποιήσας, οὐδέποτε ἐβασίσθη εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ ταπεινούμενος ἔλεγεν ἑαυτὸν ἀνάξιον καὶ ἐλάχιστον πάντων τῶν ἀποστόλων, καὶ πολλάκις ἀπήρχετο ὅπως ἱστορήσῃ Πέτρον, ἧτοι ἐξαγγελίῃ τοὺς λογισμοὺς του, φοβούμενος μήπως εἰς καινὸν τρέχει. Ἐπίσης καὶ ἅπαντες οἱ Ἅγιοι Πατέρες οἵτινες ἔλαμπαν μὲ τόσας θαυματουργίας καὶ ὑψηλὴν Ἁγιότητα, οὐ μὴν δὲ καὶ μὲ προόρασιν καὶ τελείαν ἀπάθειαν, καὶ πάλιν ταπεινούμενοι ἐκάλουν ἑαυτοὺς γῆν καὶ σποδὸν καὶ ἀπήρχοντο ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον ἐξομολογούμενοι τοὺς λογισμοὺς αὐτῶν, ἐφοβοῦντο γὰρ τὴν ἐξαπάτησιν τοῦ πολιοῦ περνειστοῦ. Ὁ Μακράκης ὅμως οὐχ οὕτως ποῖον, παρακαλῶ, ἀπ' ἀρχῆς τῆς διδασκαλίας του συνεβουλευθή; Ποῖον ἔσχεν ὁδηγὸν ἵνα ἐξαγγείλῃ τοὺς τε δεξιούς καὶ ἀριστεροὺς λογισμοὺς τῆς διανοίας του; Βεβαίως οὐδένα εἰμὴ μόνον τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ἰδοὺ ἐξολισθήσας πέπτωκε. Πρὸς ἐπίτευξιν δὲ τοῦ ἡμαρτημένου σκοποῦ του καὶ πρὸς ἀναγόρευσιν τοῦ ἑαυτοῦ του δημοσίου καὶ οἰκουμηνικοῦ διδασκάλου, ἐκήρυξεν ἑαυτὸν ἐν πρώτοις ζηλωτὴν ὑπέρημαχον τῆς εὐσεβείας, τοὺς δὲ Ἀρχιερεῖς καὶ Κληρικούς, καὶ ἰδίως τοὺς ἐπὶ Σιμωνία φωροθέντας, ἀπεκήρυξεν ὡς παραχαράκτας καὶ ἀσεβεῖς, καὶ οὕτω ἐξαπατήσας πολλοὺς ἀθῶους ἐποίησεν αὐτοὺς εὐαγώγους οὐ μόνον τῷ κακοδόξῳ φρονήματι αὐτοῦ, ἀλλ' ἐνέσπειρεν εἰς αὐτοὺς τὸ πρὸς ἅπαντας ἐν γένει τοὺς τε Ἀρχιερεῖς καὶ λοιποὺς Κληρικοὺς ἄσπονδον μῖσος.

Τοιαῦτα ἀκούοντες συνεχῶς πολλοὶ ἀθῶοι καὶ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ καὶ νομίζαντες τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ οὐράνιον καὶ σωτήριον ἠκολούθησαν αὐτῷ συνασπιθέντες πάνθ' ὅσα πεπλημμελημένως αὐτοὺς ἐδίδαξε.

Καὶ ἀφοῦ ἐνέσπειρεν εἰς τοὺς ὀπαδοὺς του τὸ πρὸς τοὺς Κληρικούς, ὡς εἴρηται, ἄσπονδον μῖσος ἀμέσως στήσας ἰδιαιτέραν παρασυναγωγὴν ἐχωρίσθη ἀπὸ τῆς ὀλομελείας ἡμῶν. Καὶ τὸ χεῖριστον δὲ καὶ πολλῶν δακρύων ἄξιον εἶναι, ὅτι αὐτὸς αὐτοβούλως ἐποίησεν ἴδια συγγράμματα, ἐρμηνεύσας κατὰ τὸ δοκοῦν τὴν τε παλαιὰν καὶ νέαν Γραφήν, ἵνα μὴ οἱ ὀπαδοὶ του διερχόμενοι τὰς ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων ἐρμηνευθείσας θείας Γραφάς, εὕρωσιν αὐτὸν ὡς παραχαράκτην.

Τὴν κακοβουλίαν πράγματι ταύτην οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀρχαίων Δίρεσιαρχῶν ἀπεπειράθη νὰ κάμῃ. Διὰ τῆς τοιαύτης ὅθεν κακο-

βουλίας απέσυρεν ὀλοτελῶς τοὺς ἄγαν ὀπαδοὺς αὐτοῦ ἀπὸ τῆν μελέτην τῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας ἐρμηνευτῶν καὶ ἀνέδειξεν ἑαυτὸν μονώτατον πρὸς τὴν ὀρθήν, ὡς οἶεται, ἐξήγησιν τῆς Γραφῆς καὶ ἂν σήμερον ἐρωτηθῶσιν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, διατι δὲν ἀναγινώσκουσι τοὺς Ἐρμηνευτὰς τῆς Ἐκκλησίας, ἡμεῖς ἔχομεν, ἀποκρίνονται, τὰ βιβλία τοῦ διδασκάλου Μακράκη τὰ ὅποια διασαφοῦσι καλύτερον τὴν ἀλήθειαν.

Ἐὰν ἐγκύψης, φίλιτάτε μοι Κύριε Εὐάγγελε, εἰς τὰ πρακτικὰ τῶν θεοφόρων Πατέρων, θὰ ἴδης μετὰ λύπης πολλῆς ὅτι καὶ οἱ παλαιοὶ Αἰρεσιάρχαι ἐκ πρώτης ἀφετηρίας παραπλησίως τὰ αὐτὰ εὐσεβῆ φρονήματα ἔσχον, καθὼς καὶ ὁ Ἄ. Μακράκης, ἦσαν εὐσεβεῖς, διδακτικοί, ἐλεήμονες, δίκαιοι, ζηλωταὶ τῆς εὐσεβείας καὶ κατὰ πάντα ἐφαίνοντο πιστοί, πλὴν ὕστερον νοσήσαντες τὴν κακοδοξίαν ἔνεκα τῆς κακοβολίας τῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀπεκόπησαν.

Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ περὶ τὸν Ἄρειον Ἄρειανοί, Ἡμιαρειανοί, Σαβέλλιοι, Ἀπολινάριοι, Εὐνόμοιοι, Νεστόριοι, καὶ οἱ καθ' ἑξῆς.

Τὰς τοιαύτας καινοτομίας προβλέπων ὁ θεσπέσιος Παῦλος ἔγραφεν. «Διδαχαῖς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ περιφέρεσθε.» Καὶ πάλιν. «Εἴτις ἑτεροδιδασκαλεῖ, λέγει, καὶ μὴ προσέρχεται ὑγιαίνουσι λόγοις τοῖς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῇ κατ' εὐσέβειαν διδασκαλίᾳ τετύφωται μηδὲν ἐπιστάμενος, ἀλλὰ νοσῶν περὶ ζητήσεις καὶ λογομαχίας, ἐξ ὧν γίνεται φθόνος, ἔρις, βλασφημίαι, ὑπόνοιαι πονηραὶ, κ.τ.λ.» τὰ ὅποια ἐναργέστατα καθορῶμεν, οὐ μόνον εἰς τοὺς πρώην Αἰρετικούς, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Α. Μακράκην.

Καὶ μὴ νομίσης, ὦ φίλε, ὅτι τὰ παρ' αὐτοῦ καινοτομηθέντα εἰσὶν ἀσήμαντά τινα καὶ ἐπονσιώδη· εἶναι οὐσιωδέστατα καὶ πλήρη ἰοβόλων κακοδοξιῶν ἐπινοήματα, εἶναι τοσοῦτον μεγάλα ὥστε, ἂν παραβληθῶσι μετὰ τῶν Μεγ. Αἰρεσιαρχῶν, πιστεύω οὗτοι νὰ ὑποχωρήσωσι καὶ δώσωσι τὴν προεδρίαν εἰς αὐτόν, διότι ὁ μὲν εἰς Αἰρεσιαρχῆς ἐξώκειλεν εἰς μίαν, ἕτερος εἰς ἄλλην καὶ ἄλλος εἰς ἄλλην καὶ ἕτεροι εἰς ἄλλας αἰρέσεις· οὐδεὶς ὅμως ἀφίκετο εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο νὰ πέσῃ εἰς τόσον πλῆθος κακοδοξιῶν, ἐξ ὧν βροίθουσιν, ὡς ἴδωμεν, τὰ τοῦ Μακρ. συγγράμματα. Καὶ πρώτον βλέπομεν ὅτι, ἰὸ ὑπ' αὐτοῦ διδασκόμενον τρισύνθετον εἶναι ὅλως ἀντίθετον πρὸς τὸ τῆς Ἐκκλησίας φρόνημα, ἐξ οὗ ἐξάγονται πλείσται ὅσαι αἰρέσεις. Δεύτερον καὶ τρίτον, ὅτι κατὰ Μακράκην ἡ ψυχὴ ἐπλάσθη ἐκ τοῦ χόδος καὶ πάλιν εἰς γῆν ἐπιστρέφει. Ὅτι δὲ αὕτη ἡ κακοδοξία συνεπάγεται καὶ ἑτέρας δεινὰς Αἰρέσεις, ἀκουσον. Ἄν παραδεχθῶμεν, ὅ μὴ γένοιτο, ὅτι ἡ ψυχὴ ἐκ χόδος ληφθεῖσα εἰς χόδον ἐπιστρέφει, τότε οἴχεται, ὡς εἶπομεν, ἡ ὑπόστασις τοῦ ἀνθρώπου καὶ κανὲν συστατικὸν δὲν μένει οὔτε διὰ τὴν κόλασιν οὔτε

διὰ τὸν Παράδεισον.

Αὕτη ἡ κακοδοξία γεννᾷ μεγίστην αἴρεσιν καὶ κατὰ τὴν ὑποστατικὴν ἔνωσιν τοῦ θεανθρώπου λόγου, καθότι ἂν ἐρωτήσωμεν τὸν σοφὸν Μακράκη περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τί φρονεῖ; Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καθ' ὃ θεὸς λόγος, τὸ πρόσλημμα τῆς ἀνθρωπότητος ὅπερ ἔλαβε σαρκωθείς ἐκ τῆς Παναμώμου Ἁγίας θεοτόκου, τέλειον τὸ ἔλαβεν ἢ οὐχί; Ἐὰν ἡμῖν εἴπη: ὅτι οὐχὶ τέλειον ἄνθρωπον προσελάβετο, εἰμὴ μόνον σῶμα καὶ ψυχὴν, τότε, κατὰ τὴν δόξαν ἣν προεσβύει ὁ Μακράκης, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔλαβε σῶμα θνητὸν καὶ ψυχὴν ἄνουν καὶ ἄλογον οὐ μὴν δὲ καὶ χοϊκὴν καὶ ἐκ τούτου πίπτει εἰς διαφόρους Αἰρέσεις βλασφημούσας τὸ Μέγα Μυστήριον τῆς τοῦ Θεοῦ λόγου ἐνανθρωπήσεως. Τότε ὅσα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ἔπαθε τῇ σαρκὶ ὡς ἄνθρωπος, τὰ ἔπαθεν ἢ θεότης τοῦ λόγου, τῆς ψυχῆς μὴ ἐχούσης, κατὰ Μακράκη, οὐσίαν ἢ αἴσθησιν λογικὴν, καὶ οὕτω ὁ Μακράκης, ἄκων καὶ μὴ, πίπτει εἰς τὴν Αἴρεσιν τῶν Θεοπασχιτῶν καὶ μονοφυσιτῶν, οὓς ἀνεθεμάτισεν ἡ Ἁγία Δ'. Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Ἐπίσης καταδικάζεται καὶ ὑπὸ τῆς ἕκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὡς Μονοθελήτης, διότι θέλησις, κατὰ Μακράκη, οὐχ' ὑπάρχει ἐν τῇ ψυχῇ, ἀλόγῳ καὶ κτηνώδει ὑπαρχούσῃ. Οὐχ ἦτιον δὲ καταδικάζεται καὶ ὑπὸ τῆς Β'. Ἁγίας Συνόδου ὁμοῦ μὲ τὸν Ἀπολινάριον, ὅστις ἐφρόνει ὅτι, τὸν νοῦν τοῦ θεανθρώπου Σωτῆρος τὸν ἀνεπλήρωσεν ἢ θεότης τοῦ λόγου. Ἄν πάλιν ὁ πολὺς Μακράκης εἴπη ἡμῖν ὅτι καὶ τὰ τρία συστατικὰ τοῦ ἀνθρώπου ἔλαβεν ὁ Κύριος, τότε ἐπίπτει εἰς δεινοτέραν Αἴρεσιν, δογματίζων ὅτι καὶ τὰ δύο πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐσαρκώθησαν, ὃ τε Θεὸς λόγος καὶ τὸ Πανάγ. Πνεῦμα.

Παραλείπω ὁπόσα ἄτοπα καὶ λίαν βλάβσημα προέρχονται ἀπὸ τὴν καινοτομίαν ταύτην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν νὰ μᾶς φυλάξῃ ὁ Κύριος. Τέταρτον ἐκλαμβάνει τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἄλλοιον καὶ διάφορον τῆς ψυχῆς καὶ συγγέει αὐτὸ πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ τὸ αἴδιον καὶ προαιώνιον.

Τοῦτο δὲ πάλιν ὁποίας Αἰρέσεις ἐξάγει, περιττὸν ἡγοῦμαι νὰ ἐκθέσω φοβούμενος τὴν ἀτοπίαν καὶ μακρηγορίαν. Τὰ οὐσιωδέστερα ὅμως κατέθεσα ἐν τῷ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου Κεφαλαίῳ. Ἐπίσης καὶ περὶ τοῦ πέμπτου καινοτομήματος εἶπον τὰ δέοντα ἐπισφραγίσας αὐτὰ διὰ τῶν καταλλήλων γραφικῶν ἀποδείξεων.

Περαίνων δὲ ἤδη τὴν παροῦσάν μου, ἦν διὰ τὴν πολλὴν πρὸς σέ μου ἀγάπην συνέταξα μὴ φεισθεῖς οὔτε κόπου, οὔτε δυσκολίας καθῆκον Χριστιανικὸν ἐθεώρησα νὰ σοὶ εἴπω ἐν συντόμῳ καὶ τὴν περὶ ψυχῆς ὀρθὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν,

ἦν ἅπαντες συμφώνως οἱ Ἅγιοι Πατέρες συνομολογοῦντες διδάσκουσιν

Ἄπασα ἡ κοινὴ δόξα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων περὶ ψυχῆς εἶνε ἡ ἕξις.

Ὅταν ὁ Θεὸς εἶπε, ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν, οὐδὲν ἄλλο ἐσήμαινεν, εἰμὴ μόνον τὸ νοερὸν καὶ λογικὸν τῆς ψυχῆς ἀξίωμα. Καὶ ἐπειδὴ τὸ κυριώτερον τοῦ ἀνθρώπου ἐστὶν ἡ ψυχὴ, ἦτοι ἡ νοερὰ οὐσία, διὰ τοῦτο εἶπον οἱ Πατέρες, ὅτι ἐν τῇ ψυχῇ, κυρίως ἐστὶ τὸ κατ' εἰκόνα, εἰ καὶ πολλὰς ἐνεργείας ἐκτελεῖ καὶ διὰ τοῦ σώματος. Ἄκουσον δὲ καὶ τὰς μαρτυρίας τῶν θείων Πατέρων ἵνα τελείαν καὶ ἀλάσαστον περὶ τούτου ἔξεις πληροφορίαν.

Λέγει τοίνυν ὁ Μέγας Βασίλειος· Ἄσώματον νόει Θεὸν ἐκ τῆς ἐνυπαρχούσης σοι ψυχῆς ἀσωμάτου, μὴ περιγραφόμενον ἐν τόπῳ, ἐπειδὴ οὐδὲ ὁ σὸς νοῦς προηγουμένην ἔχει τὴν ἐν τόπῳ διατειβήν, ἀλλὰ διὰ τῆς πρὸς τὸ σῶμα συναφείας, ἐν τόπῳ γίνεται ἀόρατον εἶναι τὸν Θεὸν πίστευε, τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν ἐννοήσας· οὔτε γὰρ κέχρωσται οὔτε ἐσχημάτισται· οὔτε τι σωματικῶ χαρακτῆρι περιεἰληπται, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐνεργειῶν γνωρίζεται μόνον.» Εἶπε δὲ καὶ ὁ Μέγας Μάξιμος ὅτι «τὸ κατ' εἰκόνα οὐχὶ τοῦ σώματος ἔχει θέσιν, ἀλλ' ἡ τοῦ νοῦ φύσις». Ὡσαύτως καὶ ὁ θεῖος Δαμασκηνὸς τὸν θεολόγον Γρηγόριον ἐρμηνεύων τοιαῦτά φησιν.»

Ἐπειδὴ δὲ ταῦτα εἶχεν ἐξ ὁρατῆς τε καὶ ἀοράτου φύσεως, δημιουργεῖ τὸν ἄνθρωπον ταῖς οἰκείαις χερσὶ κατ' οἰκείαν εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν· ἐκ γῆς μὲν τὸ σῶμα διαπλάσας, ψυχὴν δὲ λογικὴν καὶ νοερὰν διὰ τοῦ οἰκείου ἐμφυσήματος θεοῦ αὐτῷ, ὅπερ δὴ θείαν φαρμὴν εἰκόνα.»

Καὶ ἀλλαχοῦ ὁ αὐτὸς «ψυχὴ τοίνυν ἐστὶν οὐσία ζῶσα, ἀπλῆ καὶ ἀσώματος, σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς κατ' οἰκείαν φύσιν ἀόρατος, ἀθάνατος, λογικὴ τε καὶ νοερὰ, ἀσχημάτιστος, ὁργανικῶ κεκρημένη σῶματι· καὶ τούτῳ ζῶης, αὐξήσεώς τε καὶ αἰσθήσεως καὶ γεννήσεως παρεκτικὴ οὐχ ἕτερον ἔχουσα παρ' ἑαυτὴν τὸν νοῦν, ἀλλὰ μέρος αὐτῆς τὸ καθαρώτατον. ὥσπερ γὰρ ὁ ὀφθαλμὸς τῷ σώματι, οὕτως ἐν τῇ ψυχῇ νοῦς αὐτεξούσιος, θελητικὴ τε καὶ ἐνεργητικὴ τρεπτή· ἦτοι ἐθελότρεπτος ὅτι καὶ κτιστὴ· πάντα ταῦτα φύσιν ἐκ τῆς τοῦ δημιουργήσαντος, αὐτὴν χάριτος εἰληφυῖα· ἐξ ἧς καὶ τὸ εἶναι, καὶ τὸ φύσει οὕτως εἶναι εἴληφεν.»

Τὰ αὐτὰ σχεδὸν λέγει καὶ ὁ Θεσσαλονίκης Γρηγόριος.

«Πᾶσα λογικὴ καὶ νοερὰ φύσις, λέγει, εἴτ' Ἀγγελικὴν εἴποι τις, εἴτ' ἀνθρωπίνην, οὐσίαν ἔχει ζῶν, δι' ἣν καὶ διαμέγει ἐπίσης καθ' ὑπαρξιν ἀθάνατος διαφθορὰν οὐκ ἐπιδεχομένη.»

Καὶ ὁ Ἱερὸς Θεοδώρητος.

«Ἡμεῖς μὲν φύσιν ἀνθρώπου ψυχὴν οὐδεμίαν ἴσμεν ἐτέραν ἢ τὴν λογικὴν καὶ ἀθάνατον.»

Ἐκ τῶν διαληφθέντων Ἡλίου φαινότερον ἐδείχθη ἡ περὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ ἀνθρώπου ὀρθὴ δόξα τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀνθρώπος εἶναι αὐτεξούσιος καὶ αὐτοθέλητος, διὰ τοῦτο ὅταν αὐτοπροαιρέτως ἀσπασθῇ τὴν ἀρετὴν καὶ φυλάξῃ τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου, γίνεται δεκτικὸς τῶν θείων τοῦ Πνεύματος χαρισμάτων καὶ εἶθ' οὕτω στεφανοῦται καὶ ἀμείβεται παρὰ Θεοῦ εἰς τὴν ὑπερκόσμιον ἐκείνην Μακαριότητα, ἐὰν δὲ πάλιν αὐτοπροαιρέτως ἀσπασθῇ τὴν κακίαν καὶ ὑπεργφάνως πολιτευθῇ, ὁ τοιοῦτος κρημνίζεται εἰς πολλὰ πάθη καὶ ἀσεβείας καὶ κατὰ συνέπειαν κολάζεται αἰωνίως, ὡς παραβάτης καὶ παρήκοος.

Ὁ ἀνθρώπος ὅθεν καὶ μάλιστα ὁ Ὁρθόδοξος χριστιανὸς ὅστις ἐξηγοράσθη διὰ τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Αἵματος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ λυτρωθεὶς τοῦ προπατορικοῦ ἀμαρτήματος διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, ὀφείλει μετὰ τὴν ἀναγέννησιν νὰ τηρῇ ἀπριξ (σφιγκτὰ) τὰς τοῦ Θεοῦ Ἁγίας ἐντολὰς, καὶ μάλιστα, τὰς ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελίου νομοθετηθείσας· φυλλάττων δὲ αὐτὰς ὀφείλει νὰ ταπεινοῦται μέγας παρακαλῶν νὰ τὸν λυτρώσῃ ἀπὸ τὰς παγίδας τοῦ πονηροῦ καὶ νὰ προσέχῃ πολὺ ἀπὸ τὰς κακοδοξίας τῶν ἀντιφρονούντων.

Ὁ τοιοῦτος κοσμῶν τὸν ἑαυτὸν του τοιουτοτρόπως, ἀποκτᾷ τοὺς καρποὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἤτοι τὴν πραότητα, τὴν ἀοργησίαν, τὸ μακάριον πένθος, τὴν εἰρήνην τῶν λογισμῶν, τὴν διόρασιν, τὴν προσόρασιν, τὴν ἀπάθειαν καὶ τὴν τελείαν ἀγάπην, ἥτις ἐστὶ καὶ λέγεται Μητρόπολις τῶν ἀρετῶν.

Πρὶν δὲ ἡ φθάσῃ ὁ ἀνθρώπος εἰς τὴν ἐν λόγῳ κατάστασιν θὰ τῷ ἀκολουθήσουν τρία τινὰ ἀπλανῆ χαρίσματα, ἐξ ὧν τὸ πρῶτον λέγουσιν οἱ θεοφόροι Πατέρες φωτιστικὴν χάριν, τὸ δεῦτερον ὀνομάζουσι καθαρτικὴν καὶ τὸ τρίτον τελειοποιητικὴν. Εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν ἀφικνοῦνται ἐκεῖνοι ὅσοι ἔκοψαν τελείως τὸ ἑαυτὸν θέλημα καὶ φρόνημα, καὶ ἀγωνίζονται νὰ διατηρήσωσι τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, σκοπὸν ἔχοντες ὅπως αὐτὸν εὐαρεστήσωσιν. Οἱ τοιοῦτοι φαίνονται ὅτι ἐφύλαξαν τὸ καθ' εἰκόνα Θεοῦ ἀμείωτον· οἱ φθάσαντες εἰς τὴν δευτέραν κατάστασιν, οἱ τοιοῦτοι ἀνιπτάμενοι εἰς ὑψηλοτέραν σφαῖραν καὶ ἀρετὴν, ἀρχονται νὰ ἐπιζωγραφίσουν ἐν ἑαυτοῖς τὸ καθ' ὁμοίωσιν, καὶ νὰ βλέπωσι διωρατικώτερον καὶ κατὰ φύσιν οὐχ μόνον τὰ πράγματα, ἀλλὰ καὶ τὰς πολυεῖδεις πλεκτάνας τοῦ πονηροῦ. Οἱ δὲ τρίτοι καθαρθέντες τελείως καὶ ἁγιασθέντες καὶ Νασὶ Θεοῦ γεγονότες ἀνέρχονται εἰς τελείαν ἀπάθειαν καὶ προσόρασιν, ὡς οἱ ἐγένοντο μετὰ τῶν θείων Ἀποστόλων, οἱ Ἁγιοὶ, Βασίλειοι, Γρηγόριοι, Χρυσόρ-

ρήμονες, Ἀντώνιοι, Εὐθύμιοι, Σάβδαι, Ἀθανάσιοι, καὶ ὁ καθεξῆς χορὸς τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Ἴδου τοίνυν, φίλτατε μοι, τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πῶς Ἱεραρχικῶς ἔρχονται εἰς τὸν ἄνθρωπον συμφώνως τῇ ἐργασίᾳ τῶν ἐντολῶν καὶ γίνονται κατὰ μέθεξιν Θεοί, οἱ τὸ κατ' εἰκόνα τηρήσαντες ἀλώβητον, «ἐνοικῆσω, φησὶν ἡ Γραφή, καὶ ἐμπεριπατήσω ἐν αὐτοῖς.» Καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς λέγει «ἐὰν τις ἀγαπᾷ με, τὸν λόγον μου τηρήσῃ, καὶ ὁ Πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτὸν καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλευσόμεθα καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν.»

Ἐκ τῶν ρηθέντων δῆλον γίνεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν μετέχει κατ' οὐσίαν τὸ αἰδίδιον Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, καθὼς ληροῦσιν οἱ περὶ τὸν Μακράκη, ἀλλὰ μετέχουν τῶν ἐνεργειῶν καὶ χαρισμάτων τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐκεῖνοι ὅσοι, ὡς εἴπωμεν, ἀγωνισθῶσιν ἐπαξίως καὶ φυλάξωσιν ἀμείωτον τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος. Ἴδου λοιπὸν διαφορὰ ἀνθρώπων.

Οἱ μὲν πολιτευθέντες εὐσυνειδότως καὶ καλοπροαιρέτως καὶ ἀκολουθήσαντες διὰ τῆς ἐργασίας τῶν ἐντολῶν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐγένοντο Ἅγιοι, δοξασιέντες καὶ μετὰ θάνατον. Οἱ δὲ καταχρασιέντες κακοβούλως τὴν λογικὴν ἀξίαν τῆς ψυχῆς καὶ τὸ πονηρὸν ποιήσαντες καὶ διδάξαντες ἐξέπεσον τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ γενόμενοι κατοικητήρια τῶν ἀκαθάρτων Πνευμάτων. Αὕτη ἐστίν, ἀγαπητέ μοι, ἡ ἀκριβὴς καὶ ἀλάνθαστος δόξα τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποῖαν παρακαλῶ νὰ φυλάξῃς ἀμείωτον ἀποτρεπόμενος τὰς κενοφωνίας τῶν ἀντιφρονούντων Μακραιοτῶν. Καὶ ἐπειδὴ ἄχρι τοῦδε ἠγγόεις τὰς κακοδοξίας, τοῦ ὡς εἴρηται φίλου, διὰ τοῦτο ἦσο καὶ συγνώμης ἀξιος, ἡδὴ δὲ ἐπειδὴ ἐσπούδατες κατ' οὐσίαν διὰ τῆς ταπεινῆς μου ταύτης πραγματείας τὰς ἀδιαφιλονικήτους καινοτομίας τοῦ Ἁ. Μακράκη, μέκρυον τέλειον ἀπ' αὐτοῦ, ἀκολουθῶν τὰς τῶν Ἁγίων Πατέρων Ἁγίας παραδόσεις, καὶ πρότεξε παρακαλῶ τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ δώτης ἀκρόασιν εἰς τοὺς λόγους του, διότι οἱ λόγοι τῶν τοιούτων λυμάνουν τὴν ψυχὴν καὶ ἀποκαθιστῶσιν ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου, ὅσοι ἐν γνώσει συνασπίζονται τὰς κακοδοξίας του.

Ὅταν δὲ ὠφελήθης ἐκ ταύτης μου, ὅπερ πιστεύω ἀναμφιβόλως, καθόσον ἐσπούδασα τὴν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας σου ἄκραν εὐλάβειαν καὶ ἀφωσίωσιν, ἦν πρὸς τὸν Θεὸν τρέφεις, τότε προσπάθησον ὅπως διατώτης καὶ ἄλλους ἐξηπατημένους ὑπὸ τοῦ Μακράκη, ἵνα λάβῃς τὸν μισθὸν τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης ἐν ἡμέρᾳ ἀνταποδόσεως.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ περὶ τῶν Ἀρχιερέων καὶ τοῦ Κλήρου, ἵνα οἱ οὐκ ἀφείλομεν μὴ κρίνειν αὐτούς, ἐκτὸς ἂν πέσωσιν εἰς αἵρε-

ΜΕΓΑΛΑ ΕΡΓΑ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ

Ἀπὸ πολλοῦ εἶχομεν τὴν σκέψιν νὰ σημειώσωμεν ὀλίγα τινὰ διὰ τὸ ὑπὸ τῆς Ἱ. ἡμῶν Μονῆς ἐπιτελεσθῆν μέγα ἔργον ὁδοποιίας χάριν τῆς Ἱστορίας καὶ κυρίως διὰ νὰ διαφωτίσωμεν καὶ ἀναπαύσωμεν μίαν σοβαρὰν Ἀγιορειτικὴν μερίδα σκανδαλισθεῖσαν ὑπερβολικῶς ἐκ τῆς διανοίξεως τῆς ὁδοῦ ταύτης.

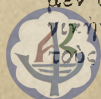
Ἡ ἐπιβράδυνσις τοῦ ἀπολογισμοῦ, οὕτως εἰπεῖν, τούτου ἐκρίθη ἀναγκαία ἵνα συγχρόνως μὲ τὰ αἰτιολογικὰ παρουσιάσωμεν καὶ τὰ ἐπιτευχθέντα πρῶτα ἀποτελέσματα, ἅτινα παρουσιάζονται ἤδη ὡς ταῦτα ἀρχικῶς ὑπελογίσθησαν.

Ἡ Ἱ. ἡμῶν Μονὴ ἔχουσα τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ δάσους αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ΒΑ πλευρᾶς τοῦ Ἀγίου Ὁρους, ἦτο ἠναγκασμένη νὰ μεταφέρῃ τὰ δασικὰ αὐτῆς προϊόντα εἰς τὴν ἐν Ἀμαλφηνοῦ παραλίαν τῆς Ἱ. Μονῆς Μεγ. Λαύρας, ἐν τῇ ὁποίᾳ μὴ ὑπαρχούσης καταλλήλου ἀποθήκης παρέμενον εἰς τὸ ὕπαιθρον ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν διαφόρων καιρικῶν συνθηκῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν διάθεσιν τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ μεγάλου ρεύματος καὶ δὲν ἦσαν ὀλίγαι περιπτώσεις καθ' ἃς σοβαραὶ ποσότητες παρεσύρθησαν ὑπὸ τῶν ὑδάτων.

Ἐκτὸς τούτου ἐκ τῆς μεταφορᾶς τῶν δασικῶν προϊόντων εἰς τὴν παραλίαν τῆς Ἀμαλφηνοῦς, ἡ ἐποπτεία τῆς Μονῆς ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ δάσους ἦτο σκιώδης, ἡ δὲ ὑλοτομία ἀναγκαστικῶς ἐγένετο δι' ἐργολάβων ὑλοτόμων. Ἀλλὰ καὶ αἱ προστριβαὶ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τῶν Ἱ. Μονῶν Ἀγ. Παύλου καὶ Μεγ. Λαύρας ἐκ τῆς ὑποχρεωτικῆς διελεύσεως διὰ μέσου τοῦ δάσους τῆς δευτέρας δὲν ἦσαν ὀλίγαι κατὰ τὴν τελευταίαν 50 ετίαν.

σεῖς καὶ κηρύξωσιν αὐτάς, τότε ὀφείλομεν φεύγειν αὐτοὺς ὡς ἀπὸ πυρός, διότι ἡ αἵρεσις μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ ὀφείλομεν φεύγειν δρομαίως ἐξ αὐτῶν, κἂν Ἀρχιερεῖς ὦσι, κἂν Κληρικοὶ καὶ Διδάσκαλοι. Ὅταν ὅμως εἰσὶν ἁμαρτωλοὶ οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ ὁ Κληρικός, εἰς τοῦτο ἡμεῖς δὲν βλαπτόμεθα, μόνον νὰ προσέχωμεν νὰ μὴ κάμωμεν πονηρόν τι ἂν ἀπ' αὐτῶν διδασκώμεθα.

Ἐνθυμεῖσαι πάνυ καλῶς τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον καὶ Ἰσαπόστολον τι ἀπεκρίθη εἰς ἐκείνους οἵτινες ἔδωκαν αὐτῷ ἐγγράφους κατηγορίας κατὰ τινων Ἀρχιερέων, εἰπών. Ἐγὼ ἂν ἔδω Ἰερέα προφανῶς ἁμαρτάνοντα ὀφείλω διὰ τῆς ἀλουργίδου μου σκεπάσαι αὐτόν. Ὅταν ὅμως διὰ τὴν Αἵρεσιν δὲν ἔκαμεν οὕτω, ἀλλὰ σπεύσας συνεκρότησε τὴν Α'. Ἀγίαν Οἰκουμένην Σύνοδον, καὶ καθαιρέσας ἀνεθεμάτισε τὸν τε Ἄρειον καὶ τοῦς τούτου ὁμόφρονας.

Οὕτω κατόπιν πολλῶν σκέψεων καὶ μελετῶν, προεκρίθη ὡς συμφεροτέρα λύσις ἡ διάνοιξις δασικῆς ὁδοῦ μήκους 17 χιλ. περίπου καὶ ἡ χρησιμοποίησις φορτηγοῦ αὐτοκινήτου, ἵνα πραγματοποιηθῆ ἡ μεταφορὰ εἰς τὴν ἐνταῦθα παραλίαν τῆς Μονῆς.

Δρόμος ὅμως δημόσιος καὶ αὐτοκίνητος διὰ τὸ "Ἅγιον" Ὄρος ἦτο κατὰ τὸ ἀσύλληπτον καὶ ἀπαράδεκτον, ἀλλὰ δι' ἡμᾶς ζωτικόν. Ἐπηκολούθησαν διαμαρτυρίαι, κατακραυγαὶ πανταχόθεν καὶ ἐφθάνον μέχρι ἡμῶν αἱ πλεον ἀπίθανοι κρίσεις. Πάντα ταῦτα ἐπέδρασαν σημαντικῶς καὶ ἠμπόδισαν τὴν κανονικὴν πρόοδον τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον ἤρchiσεν ἐκτελούμενον ἀπὸ τῆς ἀνοίξεως τοῦ 1952 τμηματικῶς μέχρι τοῦ λήγοντος ἤδη ἔτους.

Ἡ δασικὴ αὕτη ὁδὸς ἐστοίχισεν εἰς τὴν ἱ. ἡμῶν Μοῆν κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα τὰ ἑξῆς ποσά.

Κατὰ τὸ ἔτος 1952	δρχ.	459.000
» » » 1953	»	31.000
» » » 1954	»	133.000
» » » 1955	»	117.000
» » » 1956-57	»	242.000
	Σύνολον δρχ.	982.000.

Συγκρίνοντας τὴν ὠφέλειαν ἐκ τῆς ὁδοῦ ταύτης κατὰ τὰ τρία τελευταῖα ἔτη διὰ τῆς χρησιμοποίησεως αὐτοκινήτου ἔναντι τοῦ κόστους ἐνδεχομένης δι' ὑποζυγίων μεταφορᾶς παρουσιάζεται αὕτη ὡς ἀκολουθῶς :

1955 Μετεφέρθησαν δασικὰ προϊόντα 400.000 ἐκ τῶν ὁποίων προέκυψε ὑπὲρ τῆς Μονῆς διαφορὰ ἀγωγίου 21 λεπ. κατ' ὁκάν ἦτοι (45-24) δρχ. 84.000
1956 650.000 ὁκ. μὲ διαφορὰν 24 λεπτὰ κατ' ὁκάν (45-21) δρχ. 151.200
1957 700.000 » » » 24 » » » » » 168.000

ἐκ μειώσεως τῶν ὑποζυγίων τῆς Μονῆς εἰς τὸ ἡμισυ δύο ἐτῶν (1956—57) πρὸς 20.000 » 40.000
 ἐνοίκια τριῶν ἐτῶν (1955—57) ἅτινα θὰ ἐπληρώνοντο εἰς τὴν ἱ. Μ. Μ. Λαύρας διὰ τὴν Ἀμαλφηνὸν πρὸς 12.000 36.000

Σύνολον Δρχ. 479.200

Ἦτοι μέχρι σήμερον ἐκαλύφθη σχεδὸν τὸ ἡμισυ τοῦ διατεθέντος ποσοῦ διὰ τὸ ἔργον τοῦτο.

Ἢδη μὲ τὴν νέαν τακτοποίησιν τῆς μεταφορᾶς, θὰ προκύψῃ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους 30 λεπτὰ κατ' ὁκάν διαφορὰ, ὥστε λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ μεταφερθέντος ποσοῦ κατὰ τὸ λήγον ἔτος θὰ παρουσιασθῆ διαφορὰ μεταφορικῶν (700.000 X 30) δρχ. 210.000
 διαφορὰ ἐξόδων μειώσεως ὑποζυγίων » 20.000
 ἐξ ἐνοικίων Ἀμαλφηνοῦς » 12.000

Δρχ. 242.000

μείον φθορᾶς αὐτοκινήτου » 10.000

ὑπόλοιπον δρχ. 232.000

Κατόπιν αὐτοῦ δυνάμεθα μετὰ θετικότητος νὰ εἰπῶμεν ὅτι κατὰ τὸ μεθεπόμενον ἔτος (1959) θὰ καλυφθῆ ὀλόκληρον τὸ διατεθὲν ποσόν.

Ἐκ παραλλήλου προέκυψαν καὶ τὰ ἑξῆς ἄλλα εὐεργετήματα :

α) Ἐπραγματοποιήθη ἡ μεταφορὰ εἰς τὴν παραλίαν ἀπάντων τῶν δασικῶν προϊόντων, ἐνῶ προηγουμένως λόγῳ τοῦ μεγάλου κόστους τῶν μεταφορικῶν πολλὰ εἶδη παρέμενον καὶ κατεστρέφοντο εἰς τὸ βάθος πρὸς ἐθνικὴν ζημίαν.

β') Ἡ ἤδη ἐποπτεία τῆς Ἱ. ἡμῶν Μονῆς ἐπὶ τῶν ἐν τῷ δάσει αὐτῆς διαφόρων ὑλοτομιῶν γίνεται μὲ μεγίστην εὐχέρειαν καὶ προσοχήν.

γ') Διευκολύνθη κατὰ πολὺ ἢ δι' αὐτεπιστασίας ὑπὸ τῆς Μονῆς ἐκμετάλλευσις τοῦ δάσους μὲ ποσοστὸν αὐτῆς 70-80 %/ο, ἐνῶ πρότερον ἢ διὰ τῶν ἐργολάβων ὑλοτόμων ἀπέδιδε μόνον 50 %/ο.

δ') Διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως ἐν τῇ παραλίᾳ περιουσιῶν καὶ τῆς ἐφαρμοσθείσης πρωτοτύπου κατεργασίας τῆς χονδρῆς ξυλείας καστα- νέας, δρυός κ. ἄ. ἐπῆλθε σημαντικὴ ἀξιοποίησις αὐτῆς.

καὶ ε') Διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης ἐπραγματοποιήθη ἡ διάνοξις μιᾶς μεγάλης ζώνης ἐντὸς τῆς καρδίας τῶν δασῶν τῶν Ἱ. Μονῶν Ἀγ. Παύλου, Μεγ. Λαύρας, Καρακάλλου, Φιλοθέου, Γρηγορίου καὶ Διονυσίου ἧτις εἰς μίαν ἐνδεχομένην πυρκαϊάν θὰ προσφέρῃ μεγίστην ὑπηρεσίαν, διότι ἐάν κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀνταρσίας ὑπῆρχεν ἀνοικτὸς εἰς, ἔστω καὶ ἐνδὸς μέτρου, δρόμος θὰ ἦτο δυνατόν νὰ λεχθῆ ὅτι ἡ μεγάλη πυρκαϊὰ ἧτις κατέστρεψε τὸ ἡμέτερον ἤμισυ καὶ ὀλόκληρον τὸ δάσος τῆς Λαύρας μὲ ἀνυπολογίστους ζημίας θὰ ἐνετοπίζετο ἐπὶ τῆς ΝΔ μόνον πλευρᾶς χωρὶς νὰ προχωρήσῃ.

Ἐκτὸς τῶν ἐπιτευγμάτων τούτων, διὰ τὰ ὁποῖα, νομίζομεν, εἵχομεν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐνδιαφερθῶμεν, ἐπετεύχθη καὶ ἡ καλὴ διαχείρισις τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον ἠδυνήθημεν κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ νὰ διαθέσωμεν, διότι τὸ χρῆμα εἶναι ὁ συνδετικὸς κρίκος τῶν ἀνθρώπων καὶ διὰ τῆς καλῆς διαθέσεως αὐτοῦ δημιουργεῖται τὸ μέλλον, οὐχὶ μόνον τῆς ζωῆς αὐτῆς ἀλλὰ καὶ τῆς μελλούσης, ἐνῶ ὁ περιορισμὸς ἐπιφέρει τὴν διάλυσιν. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Μέγας Βασιλεὺς εἰς τὸν περὶ πλεονεξίας λόγον του τονίζει "καθ' ὃν τρόπον τοὺς μεγάλους ποταμούς, ὅταν διέρχωνται διὰ μέσου εὐφόρου καὶ πολυκῆπου χώρας, τοὺς διαχωρίζουν εἰς πλείστα ἀλάκια, διὰ νὰ τοὺς δώσουν πόρους καὶ διεξόδους, τοιουτοτρόπως καὶ σεῖς δώσατε διεξόδον εἰς τὸν πλοῦτον σας, διαμοιράζοντες αὐτὸν διὰ ποικίλων ὁδῶν καὶ τρόπων εἰς τὰς οἰκίας τῶν πτωχῶν, . . . Καὶ ὀλίγον κατωτέρω "ἐμπρὸς λοιπόν, διάθεσε τὸν πλοῦτόν σου εἰς ποικίλας εὐεργεσίας καὶ γίνου γενναϊόδωρος καὶ παραδειγματικὸς εἰς τὰς δαπάνας χάριν τῶν ἀπόρων καὶ στερομένων, . . . Ἀποροὶ καὶ στεροῦμενοὶ ἦσαν ὅλοι οἱ κατὰ περιόδους κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη ἐργασθέντες ὑπὲρ πεντακόσιοι περίπου ἐργάται εἰς τοὺς ὁποίους περιῆλθεν ὀλόκληρον τὸ διατεθὲν ποσὸν καὶ δι' ἡμᾶς ἡ μεγαλύτερα ἱκανοποίησις ἦτο ἡ χαρὰ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν κατὰ τὰ δύσκολα ἔτη 1952 - 54.

Ἐλέχθη καὶ ἐτονίσθη ὅτι οἱ δρόμοι θὰ καταστρέψουν τὸ Ἅγιον Ὅρος. Εἴμεθα σύμφωνοι, ὅτι ἐνδεχομένη ἐπέκτασις τῆς ὁδοῦ Ἱερισσοῦ πρὸς τὸ Ἅγ. Ὅρος θὰ προετοιμάσῃ τὴν καταστροφὴν τοῦ Ἁγίου Ὅρους, κατὰ τὴν γνώμην καὶ τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α'. τὴν ἐκφρασθεῖσαν εὐθύς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, ὅτε τὸν ἐπεσκέφθη Ἁγιορειτικὴ Ἐπιτροπὴ, ἀλλ' οἱ δασικοὶ ὁμως τοιοῦτοι ὄχι, ἰδίως τῆς ἡμετέρας Μονῆς ἧτις δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως παρὰ νὰ ἀξιοποιήσῃ τὸν μοναδικὸν ἐκ τοῦ δάσους πόρον αὐτῆς.

Τὸ παράδειγμα ἡμῶν ἐμμήθη καὶ ἡ ἀδελφὴ Ἱ. Μονὴ τοῦ Ξηροποτάμου, ἀλλὰ ἐφόσον τὸ δάσος αὐτῆς εὐρίσκεται ὀλόκληρον ἐπὶ τῆς ΝΔ πλευρᾶς δὲν νομίζομεν ὅτι θὰ ἐξυψηρετηθῆ περισσότερον διὰ τοῦ ἀυτοκινήτου ἀπὸ τὰ ζῶα. Ἐκείνη ἧτις θὰ ἐξυψηρετεῖτο σοβαρῶς εἶναι ἡ Ἱ. Μ. Μ. Λαύρας, ἀλλὰ καὶ αὕτη εἰς τὸ μέλλον, λόγῳ καταστροφῆς τοῦ δάσους αὐτῆς ὑπὸ τῆς πυρκαϊᾶς κατὰ ἔτος 1946.

Π Ρ Ο Σ
ΤΗΝ ΣΕΒΑΣΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ “ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ,,

Τὴν 4 Νοεμβρίου ἐ.ἔ. ὁ Ρουμᾶνος τουρκολόγος καθηγητὴς τῆς ἱστορίας τῶν βαλκανικῶν λαῶν κ. Αὐρηλίου Ντετσέι, ἔδωσε διάλεξιν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἐταιρίας τῶν Μακεδονικῶν Σπουδῶν μὲ θέμα: “Οἱ ρουμᾶνοι καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος,, Ἡ περίληψις τῆς διαλέξεως τοῦ Ὀμιλητοῦ εἶναι περίπου αὕτη:

Ἡ Βλαχία καὶ Μολδαυία, μέλη καὶ αἱ δύο τοῦ ὀρθοδόξου κόσμου, μόλις συνεκροτήθησαν εἰς ἀνεξάρτητα κράτη κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 14ου αἰῶνος, ἔστρεψαν τὰ βλέμματά των πρὸς τὸ Ἅγιον Ὄρος θεωρούμενον πάντοτε ὡς Ἀκρόπολις τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ὁ πρῶτος ρουμᾶνος Πρίγκηψ ὁ ὁποῖος συνῆψε σχέσεις μὲ τὸ Ἅγιον Ὄρος ἦτο ὁ Νικόλαος Ἀλεξάνδρου Βάσαραβ τῆς Βλαχίας καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1350 ἤρχισε νὰ στέλλῃ σεβαστά χρηματικὰ ποσὰ εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Κουτλουμουσίου. Ἡ Μολδαυία εἰσέρχεται εἰς τὸ προσκήμιον, καὶ θὰ ἠδύνατό τις νὰ εἶπῃ, ὡς εἰς συναγωνισμόν·κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πρίγκηπος Ἀλεξάνδρου Τσελ Μπόνου τὸ 1426. Ἀπὸ τοῦ 1350 ἕως τὸ 1860, δηλ. κατὰ τὴν διάρκειαν 500 ἐτῶν, ἡ προστασία ἢ ὁποῖα ἠσκήθη ἀπὸ τοὺς Ρουμᾶνους Πρίγκηπας, ἀπὸ τὰς συζύγους των καὶ συχνὰ ἐπίσης ἀπὸ τοὺς Βογιάρους (εὐγενεῖς) ὑπὸ τὴν ιδιότητα τῶν κληρονόμων τῆς Βυζαντινῆς, βουλγαρικῆς καὶ σερβικῆς παραδόσεως, ὑπῆρξεν ἀσφαλῶς ἢ μακροτέρα προστασία ὄλων τῶν ἄλλων καὶ ἐπὶ πλέον ὑπῆρξε πολὺ ἀποτελεσματικὴ.

Ἀπὸ αὐτὰς τὰς σχέσεις αἱ ὁποῖαι δὲν ὑπῆρξαν μόνον χρηματικαὶ βοήθειαι τῶν ρουμανικῶν χωρῶν πρὸς τὰ Μοναστήρια τοῦ Ἁθῶ, καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας προέκυψαν αἱ βάσεις μιᾶς συνεργασίας, μιᾶς ἀμοιβαίας διεισδύσεως εἰς τὸ θρησκευτικὸν πεδῖον, ὁ ὀμιλητὴς ἐπιμένει κυρίως εἰς τὸ Πρωτάτον, τὴν Μεγάλην Λαύραν, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Κουτλουμουσίου, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται εἰς τὰ ἱστορικὰ ἔγγραφα τῆς ἐποχῆς “Λαύρα τῆς Βαλαχίας,, καὶ τοῦ Ζωγράφου, τὸ ὁποῖον ἀνοικοδομήθη ἐκ βᾶθρων ἀπὸ τὸν πρίγκηπα τῆς Μολδαυίας Στέφαν Τσελ Μάρε κατὰ τὸν ΙΧ αἰῶνα ὁ ὁποῖος τὸ ὀνομάζει τὸ Ἅγιον Μοναστήριον τοῦ Ζαγκράφ. Ἀκόμη καὶ τὸ μέγα Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, ὀνομαζόμενον σήμερον ρωσικόν, ὑπῆρξε κατὰ τὸ 1812 τὸ Πριγκιπικὸν Κοινόβιον τῶν Καλλιμάχων, τῶν πριγκήπων οἱ ὁποῖοι ἐκυβέρων τὴν Μολδαυίαν καὶ τὴν Βλαχίαν. Ἡ ἀμοιβαία ἐπίδρασις τοῦ Ἁγίου Ὄρους εἰς τὰς ρουμανικὰς χώρας ὑπῆρξεν ἐπίσης πολὺ μεγάλη καὶ συνεχῆς, ἀλλὰ θὰ ἠδύνατο τοῦτο ν’ ἀποτελέσῃ θέμα μιᾶς ἄλλης μελέτης.

Ἐν συμπεράσματι, τίποτε δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ συνοψίσῃ καλύτερον τὰς σχέσεις τὰς περιγραφείσας ὑπὸ τοῦ ὀμιλητοῦ, ὅσον ἡ φράσις τοῦ μεγάλου ρώσου Βυζαντινολόγου Οὐσπένσκι, ἱστορικοῦ Ἁγίου Ὄρους

ὁ ὁποῖος λέγει "Καμμία ὀρθόδοξος χώρα δὲν ἔκαμε τόσον καλὸν διὰ τὸ Ἅγιον Ὅρος ὅπως ἔκαμαν οἱ ρουμᾶνοι,,

Ὁ ὀμιλητὴς ὁμως ἀπέφυγε ἐπιμελῶς νὰ ἀναφέρει ἓνα οὐσιώδη παράγοντα εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὄντως μεγάλης ἐνισχύσεως τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀπὸ τοὺς Βοεβόδας καὶ Μογιάρους τῆς Μολδαυίας, καὶ διατὶ οἱ Ἕλληνες μοναχοὶ κατέφευγαν εἰς τὴν χώραν αὐτὴν διὰ νὰ ζητήσουν τὴν οικονομικὴν ἐνίσχυσίν τῆς. Καὶ ὁ λόγος δὲν εἶναι ἐπειδὴ ἦσαν ἀπλῶς ὀρθόδοξοι οἱ προύχοντες καὶ στρατηγοὶ τῆς Μολδαυίας, ἀλλὰ διότι ἀπὸ παλαιοτάτων χρόνων οἱ Ἕλληνες μετέβαινον εἰς τὴν εὐφορον αὐτὴν χώραν χάρις εἰς τὸ ἐπιχειρηματικὸν τῶν δαιμόνιον, ὅπου ἐκέρδιζαν ἄφθονα χρήματα καὶ ὅπου, ὡς πολυάριθμος κοινότης διετήρουν τὴν ἐθνικὴν τῶν συνειδήσιν καὶ πατριωτισμὸν ἀλώβητον, Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἦτο τόσον διαδεδομένη ἀπὸ τοῦ 15ου αἰῶνος, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ Ἡγεμὼν Βασίλειος Λούπος κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα εἶχε μάθει τὰ ἑλληνικά. Εἰς τὸ Ἰάσιον ἰδρῦθη ἑλληνικὸν τυπογραφεῖον καὶ σχολεῖα ἑλληνικά. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1712 καὶ μέχρι τοῦ 1821 ἡ ἑλλην. γλῶσσα εἰς τὴν Μολδαυίαν διαδίδεται ἀκόμη περισσότερον καὶ ἰδρῦνται πολυάριθμα σχολεῖα ὡς καὶ Ἀκαδημία ὅπου ἐδίδαξαν πολλοὶ Ἕλληνες, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἐκ Χίου Ναθαναὴλ Κολονιέρης (1700-1760) διατελέσας καὶ ἀρχιερεὺς εἰς τὴν Μολδαυίαν.

Συνεπῶς ὅταν ὁ ὀμιλητὴς λέγη ὅτι ἡ Ρουμανία συνεισέφερε εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, ἀναντιρρήτως συνεισέφεραν καὶ οἱ ρουμᾶνοι προύχοντες καὶ Ἡγεμόνες ἀλλὰ οἱ Καλλιμάχηδες καὶ οἱ Νεάγχοι, καὶ ἐξεπροσώπων μίαν ἀνθοῦσαν μεγάλην κοινότητα καθαρῶς ἑλληνικὴν καὶ ὀρθόδοξον, ἡ ὁποία δίδουσα πρώτη τὸ παράδειγμα τῆς γενναιοδωρίας ἥσκει ἐπίδρασιν καὶ εἰς τοὺς ρουμάνους ὀρθοδόξους. Ἀντικειμενικώτερος λοιπὸν θὰ ἦτο ὁ ὀμιλητὴς εἰάν ἐμνημόνευε τὴν οὐσιώδη αὐτὴν λεπτομέρειαν ὅτι ἑλληνικὸν ἦτο τὸ στοιχεῖον κατὰ πλειονότητα πού εἶχε συνεισφέρει εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἡ ὁποία ὁμολογουμένως εἶχεν εὖρει κατανόησιν, ἀγάπην καὶ φιλοξενίαν ἐν μέσῳ τοῦ ρουμανικοῦ στοιχείου τῆς περιοχῆς ἐκείνης. Διότι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ὁ σοφὸς ὀμιλητὴς διέτύπωσε τὰς ἱστορικὰς σημειώσεις τοῦ εἶναι ὡσάν ὅλαι αἱ Μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους νὰ ὀφείλουν τὴν ὄντοτήτά των εἰς τὴν Ρουμανίαν καὶ ὄχι εἰς τὸν χεῖμαρρον τοῦ πλοῦτου καὶ λατρείαν τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων καὶ τὴν πίστιν τῶν ἑλλήνων. Ὁρθῶς εἶπεν εἰς τὸ τέλος τῆς διαλέξεώς του ὅτι ἡ Ρουμανία δὲν ἠθέλησε νὰ ἐκμεταλλευθῆ πολιτικῶς τὰς δωρεὰς αὐτάς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλα κράτη-διότι τότε δὲν θὰ εἶχομεν δωρεάν, ἀλλὰ δάνειον, Πάντως ἡ Σκήτη τοῦ Προδρόμου ἀποτελεῖ δεῖγμα τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς προσφορᾶς τῆς Μολδαυίας ἐκ μέρους τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Κ. ΣΑΛΤΑΣ
δικηγόρος

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

“Μαλθουσιανισμὸς τὸ ἔγκλημα τῆς Γενοκτονίας,,

Ἄρχιμ. Γαβριήλ Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Διονυσίου Ἀγίου Ὁρους σχ. 8ον σελ. 58 ἔκδοσις “Ἀγιορειτικῆς βιβλιοθήκης,, Βόλος 1957.

Ἡ εἰς τὴν ἁμαρτίαν ἔκδοσις τῶν ἀνθρώπων ἐν τοῖς ἐσχάτοις τοῦτοις χρόνοις εἰς μέγαν βαθμὸν ἐπέφευεν ἐν αὐτοῖς τοιαύτην διανοητικὴν σύγχυσιν καὶ τοῦ ἠθικοῦ αἰσθήματος ἄμβλυνσιν, ὥστε νέα ἁμαρτήματα, πάντη ἄγνωστα εἰς παρωχημένας ἐποχὰς καὶ ἀποτρόπαια νὰ κατακλύζουσι τὰς χριστιανικὰς κοινωνίας καὶ ἀπειλώσι τὴν ὑπόστασιν αὐτῶν, Ἐν τοιοῦτον εἶναι καὶ ὁ Μαλθουσιανισμὸς, ἦτοι ἡ ἄρνησις τῶν συζύγων νὰ γίνωσι γονεῖς καὶ τοῦ Θεοῦ συνεργάται εἰς τὸ ἔργον τῆς δημιουργίας καὶ οἱ παρομαρτοῦντες εἰς τὴν ἄρνησιν ταύτην φόνοι τῶν τέκνων αὐτῶν προτοῦ ἴδωσι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Τὸ ἐθνικὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν κίνδυνον ἀποτελοῦν εἰδεχθῆς τοῦτο ἔγκλημα, ὅπερ πολυπλεύρως ἐξήτασεν καὶ τὰ δέοντα ὑπέδειξε πρῶτος ὁ ἀοίδιμος Σεραφεῖμ Παπακώστας ἐκδοὺς ἐν ἔτει 1933 σχετικὴν ἐργασίαν ὑπὸ τὸν τίτλον “τὸ ζήτημα τῆς τεκνογονίας,, ἀποτελεῖ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ νέου τούτου ἔργου τοῦ Καθηγουμένου ἀρχιμ. Γαβριήλ.

Ἐχων ὡς γνώμονα τοὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, τὴν μεγάλην αὐτοῦ πείραν ὡς πνευματικοῦ, τὰς πολλὰς αὐτοῦ κοινωνικὰς καὶ ἐγκυκλοπαιδικὰς γνώσεις καὶ τὸν ὀρθὸν λόγον, τοῦ ὑπὸ τοῦ θείου φωτισμοῦ ἐλλαμπόμενον, ἐξετάζει τὸ φλέγον καὶ ἐπίκαιρον τοῦτο θέμα ἀπὸ ἠθικῆς, κοινωνικῆς, ἐθνικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως εἰς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ βιβλίου. Εἰς τὸ δεύτερον δὲ μέρος ἐκθέτει τὸ δέον γενέσθαι, τοὺς δορυφόρους τοῦ κακοῦ καὶ τὴν θέσιν ἐπ’ αὐτοῦ τῆς Ἐκκλησίας, κοινωνίας καὶ πολιτείας. Τέλος ποιεῖται συγκινητικὴν ἐκκλησίαν εἰς τοὺς πνευματικούς, ἐφημερίους καὶ ἀδελφούς ἡμῶν χριστιανούς. Τὸ ἔργον τοῦτο, λίαν διαφωτιστικὸν καὶ ἀπαραίτητον τοῖς πνευματικοῖς, διακρίνει σαφήνεια, γλαφυρότης ἐκφράσεως καὶ ἐμφαίνει κατοχὴν τοῦ θέματος, πείραν ἐκκλησιαστικὴν καὶ σύνεσιν, πίστιν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀγάπην πρὸς τοὺς χριστιανούς τοῦ γράψαντος, ὅστις ἐξοικονομεῖ χρόνον ἐκ τῆς ἱερατικῆς ἐν τῇ Μονῇ διακονίας του διὰ νὰ ἀσχολῆται μὲ τὴν συγγραφὴν ἐποικοδομητικῶν ἔργων τιμώντων τὸν Μοναχισμὸν ἡμῶν. Τὸ ἀνωτέρω βιβλίον δέον νὰ μελετηθῇ ἀπὸ κάθε γονέα καὶ ἐφημέριον.

“Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου Πνευματικὸς Ἀκτινοβολίες ἀπὸ τὸν Ἀμβωνα τῆς Ἀντιοχείας,, εἰς νεοελληνικὴν ἀπόδοσιν ὑπὸ Παναγιώτου Στάμου. Ἀθήνα 1957. Σχῆμα 8ον (μέγα) σελ. 328 τύποις ΦΩΣ ΧΡΕΕΝ.

Μεταξὺ τῶν ἔργων τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ὅτινα ὁ πάλαι ῥώσος ἱστορικὸς Vasiliev ἀποκαλεῖ “φιλολογικοὺς θησαυρούς,,

ἔξέχουσιν θεοὺς κατέχουσιν αἱ ὁμίλια αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀνδριάντας “μνημεία αἰδία ἱστορίας καὶ εὐπειρίας,, κατὰ τὸν ἔθνικόν ἡμῶν ἱστορικόν Κ. Παπαρρηγόπουλον.

Τὰς ὁμίλιας ταύτας, εἴκοσι καὶ μίαν τὸν ἀριθμὸν, μὲ τὸ πλοῦσιον εἰς ἡθικά διδάγματα περιεχόμενον αὐτῶν καὶ τὴν λογοτεχνικὴν τῶν ἀξίαν ἀνέλαβε νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν νεοελληνικὴν γλῶσσαν ὁ ἐκ Πολυγύρου καθηγητὴς κ. Παναγιώτης Στάμος.

Ἐν τῷ Προλόγῳ ὃν γράφει “ὁ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ κεκοσμημένος,, θεοφιλ. Ἅγιος Κατάνης Κασσιανός, πρύτανις τοῦ ἐν Παρισίοις Ὁρθοδόξου Θεολογικοῦ Ἰνστιτούτου, ῥῶσος τὴν καταγωγὴν, ἀλλ’ ἔλλην τὴν ψυχὴν, ἐκτίθεται “ἡ βαθεῖα σημασία τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον ἀνέλαβεν ὁ μεταφραστὴς.,,

Ὁ θεοφιλέστατος Ἅγιος Κατάνης λίαν ὀρθῶς σημειοῖ, ὅτι ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος “ἀνήκει εἰς τοὺς ἔλληνας,, καὶ δέον νὰ μελετᾶται ὑπὸ τῶν συγχρότων ἑλλήνων εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν, πρὸς εὐχερῆ κατανόησιν, ὅτι ἡ μελέτη αὕτη ἀποτελεῖ “συναρπαστικὴν μαρτυρίαν τῆς ἐν χρόνῳ ἐνότητος τῆς Ὁρθοδοξίας, ἣτις ἀποτελεῖ ἓνα ζωντανὸν καθολικὸν ὄργανισμὸν., Ἡ τραγωδία τῆς Ἁγίας Ρωσίας θίγει τὴν εὐαισθητον αὐτοῦ καρδίαν καὶ τονίζει τὴν ἐλικαιριότητα τῶν ἔργων τοῦ Χρυσοστόμου.

Κατὸν ἐπακολουθεῖ ἡ εἰσαγωγή ἐκ δέκα σελίδων. Ἐν αὐτῇ ἐκτίθεται πρῶτον ἡ περίληψις τοῦ θεοφιλ. ἁγίου Κασσιανῆος ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἐπιτομῆς τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας ἐν τῷ ἀνατολικῷ κόσμῳ ἱστορικῶς καὶ δευτέρον τὰ γεγονότα τῆς στάσεως τῆς πόλεως ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, ἅτινα συνετέλεσαν νὰ ἐκφωνηθῶσιν αἱ περιφημοὶ αὐτὰ ὁμίλια. Ἐπακολουθοῦν αἱ ὁμίλια εἰς γλῶσσαν νεοελληνικὴν ἀπλῆν καὶ εὐληπτον χωρὶς ἀκρότητας καὶ διαφωτιστικὰς τοῦ καιροῦ ὑποσημειώσεις. Ἰδιαίτουσιν σημασίας δι’ ἡμᾶς τοὺς Μοναχοὺς εἶναι ἡ ΙΖ’ ὁμία ἐνθα ἐκτίθεται ἡ σωτήριος ἐπέμβασις τῶν περὶ τὴν Ἀντιόχειαν οἰκούντων πολυπληθῶν Μοναχῶν εἰς τὴν μεγάλην τῆς πόλεως δοκιμασίαν. Τέλος ὑπάρχει πίναξ θεμάτων πρὸς χρῆσιν τῶν κηρύκων τοῦ θείου Λόγου. Ἡ μετάφρασις εἶναι ἐπιτυχὴς καὶ εἰσάγει τὸν ἀναγνώστην εἰς τὰ θεῖα νοήματα τοῦ Μεγάλου Πατρὸς καὶ τὸν πλοῦσιον λειμῶνα τῶν ἡθικῶν διδασμάτων, ἅτινα περιέχονται ἐν αὐταῖς. Αὐτὸς ἦτο καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ μεταφραστοῦ. “Ἐχοντες ὑπ’ ὄψιν, γράφει, τοὺς λόγους τοῦ Χρυσοστόμου “διδάξαι, βούλομαι οὐχ ἀπλῶς ἐπιδειξασθαι, ἀπεβλέψαμεν εἰς τὸ νὰ καταστήσωμεν καταληπτὰ τὰ ὑψηλὰ νοήματα τοῦ μεγάλου Πατρὸς καὶ οὐχὶ εἰς τὸ νὰ ἐπιδειξώμεν ἀνυπάρκτους φιλολογικὰς γνώσεις.,,

Κατ’ εὐτυχίᾳ συγχυρίαν αἱ ὁμίλια αὐτὰ παραδίδονται εἰς τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἑλλάδος καθ’ ὃν χρόνον συμπληροῦνται Χίλια πεντάκοντα πενήκοντα ἔτη ἀπὸ τῆς πρὸς Κύριον ἀποδημίας τοῦ Ἁγίου Χρυσοστόμου, “τοῦ σοφοῦ ὑποφίτου τῶν τοῦ Θεοῦ ἀπορρήτων,, κατὰ Ἰσιδώρον τὸν Πηλουσιώτην, “ὡς πενιχρὰ ἄνθη ἐπὶ τοῦ σελιτοῦ αὐτοῦ τάφου.,. Τοιαύτη εἶναι ἡ νέα, τρίτη τὸν ἀριθμὸν, ἐργασία εἰς τὸν Χρυσόστομον τοῦ κ. Στάμου, ἣν εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς ἀποστείλῃ καὶ διὰ τῆς ὁποίας μᾶς ἀπεκάλυπεν ἀμυθῆτου ἀξίας πατερικὸν θησαυρόν. Εὐχόμεθα νὰ εὐρεθώμεν καὶ πρὸ ἄλλων ἐκπλήξων! καὶ ἀκούσωμεν καὶ αὐθις διδάσκοντα τὸν μέγαν Πατέρα, διότι, ὡς εἶπεν ἓνας ξένος ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεύς, “Ὁ Χρυσόστομος ἐξακολούθει καὶ σήμερον νὰ εἴῃ διὰ τῶν συγγραμμάτων του καὶ διδάσκη. “Συνιστῶμεν ἐκθύμως τὴν μελέτην τοῦ ὄραίου τούτου βιβλίου εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς ἡμῶν ἀναγνώστας. Ἄς μὴ ἀμελήσωμεν νὰ μελετήσωμεν “τις πνευματικὰς ἀκτινοβολίας τοῦ Χρυσοστόμου ἀπὸ τὸν Ἀμβωνα τῆς Ἀντιόχειας.,,

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

Και ἡ γνώμη.

“Ολοι οἱ χριστιανοὶ καταβάλλομεν προσπάθειάς νά μιμηθῶμεν, καθ’ ὃ ἔχομεν καθῆκον, τοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Ἡμεῖς δὲ οἱ τὸν μοναχικὸν τρίβωνα περιβληθέντες, μιμούμεθα τὰς μεγάλας τοῦ μοναχισμοῦ μορφάς καὶ ἐπακριβῶς τηροῦμεν οὐ μόνον τὰ τυπικὰ τῶν ἀοιδίμων κτιτόρων τῶν Ἱερῶν ἡμῶν Μονῶν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐκείνων συνηθείας ὡς καὶ τὴν διαίταν.

Εἶναι ὅμως τοῦτο ἀρκετὸν πρὸς ἠθικὴν ἡμῶν τελείωσιν; Τὴν ἀπάντησιν τὴν δίδει εἰς μεγάλῳ Μοναχῷ καὶ Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης γράφων εἰς τὴν ΡΕΒ ἐπιστολὴν αὐτοῦ εἰς Μοναχὸν τὰ ἑξῆς. “Οὐκ ἀρκεῖ ἡ βρωσις καὶ πόσις καὶ στρωμνὴ Ἰωάννου (τοῦ Προδρομοῦ) πρὸς πέρας ἀσκήσεως τοῖς ταῦτα ζητοῦσιν, ὧ ἄριστε, ἀλλὰ χρεῖα καὶ γνώμης Ἰωάννου πρὸς τελείωσιν,.. Δηλαδή δὲν ἀρκεῖ νά τρώγῃ, νά πίνῃ καὶ νά κοιμᾶται ὅπως ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, ἐκεῖνος ποὺ ἐπιδιώκει αὐτά, διὰ νά φθάσῃ εἰς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως, ὧ ἄριστε, ἀλλὰ πρὸς ἠθικὴν αὐτοῦ τελειοποίησιν χρειάζεται νά ἔχῃ καὶ τὸ φρόνημα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ἥτοι τὰς ἀγίας σκέψεις, τὴν ἀγιότητα τοῦ βίου, τὸν πλούσιον εἰς ἀρετὴν ψυχικόν του κόσμον. Τότε εἶναι Χριστοῦ εὐωδία καὶ Μοναχῶν καύχημα.

Παροξύνομεν τὸν Θεόν.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ πάντοτε χειμάζεται, ἀλλὰ ἐν τοῖς διωγμοῖς προάγεται τὸ κοσμοσωτήριο ἔργον τῆς.

Εἰς τὴν ἐποχὴν μας μεγάλα τμήματα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διώκονται εἴτε φανερῶς, εἴτε ἀφανῶς. Μεταξὺ τούτων εἶναι καὶ ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἡ Σεπτῆ Κορυφῆ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ τῆς Κύπρου παλαιάτος Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία. Ἡ πρώτη διώκεται ὑπὸ ἄλλοθρησκῶν, τῆ ἀνοχῆ χριστιανῶν, καὶ ἡ δευτέρα ὑπὸ χριστιανῶν!!

Ἐπιτακτικὸν ὄθεν προβάλλει τὸ καθῆκον ἡμῶν, νά πενθήσωμεν ὡς ἐκεῖνοι καὶ διὰ τῶν προσευχῶν μας νά ὀρεξώμεν αὐτοῖς χεῖρα βοηθείας Ὁ ἀδιάφορος διὰ τὰ τῶν ἀδελφῶν του παθήματα δὲν δύναται νά ὀνομασθῆ Χριστιανὸς καὶ Μοναχός. Εἶναι πνευματικῶς νεκρός, ἡ δὲ ἀδιαφορία του αὐτὴ παροξύνει τὸν Θεόν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ κῆρυξ τῆς, ἀγάπης ἔλεγε. “Μὴ παροξύνωμεν τὸν Θεὸν διὰ τῆς ὑπεροψίας ταύτης ἀλλ’ ὡς αὐτοὶ ὄντες ἐν τοῖς δεινοῖς, οὕτως ὀδυνώμεθα, οὕτω τὸν δέον μετ’ ἐκτενείας παρακαλῶμεν. Τοῦτο καὶ ἡμᾶς ὠφελήσει τὰ μέγιστα· οὐ γὰρ οὕτω τὸν Θεὸν εὐφραίνειν εἴσθην, ὡς τὸ μετὰ πολλῆς προθυμίας ἀλγεῖν ὑπὲρ τῶν μελῶν τῶν ἡμετέρων,, (Χρυσόστομος).

Αἰὼν πείνης.

Ὁ Δόκτωρ Ζοσουέ ντὲ Κάστρο, παλαιὸς διπλωμάτης καὶ ἄλλοτε πρόεδρος τῆς Ὁργανώσεως τροφίμων, ἴδρυσεν εἰς τοὺς Παρισίους “Διεθνῆ Ἐνωσιν ἀγῶνος κατὰ τῆς πείνης. Εἰς τὸ βιβλίον του “Μαύρη Βίβλος τῆς πείνης,, ἀναγράφει ὅτι μόνον τὰ 28⁰/₀ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς ἔχουν ἐπαρκῆ διαίταν, 12⁰/₀ σχεδὸν ἐπαρκῆ καὶ 60⁰/₀ “πάσχουν ἀπὸ χρονίαν πείναν,, ἥτοι πεινοῦν 1.500.000.000 ἄνθρωποι. Ἐπὶ 60 ἑκατομμυρία φυσικῶν θανάτων, λέγει, τὸ ἔτος, 30-40 ἑκατομμύρια δέον νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς τὸν ὑποσιτισμόν.

Τι εἰρωνεῖα! Εἰς τὸν αἰῶνα ἡμῶν μὲ τὴν ἀτομικὴν ἐνέργειαν, μὲ τὰ τόσα μέσα παραγωγῆς καὶ βελτιώσεως τροφίμων, τόση πείνα! Εὐλογον ὅμως τοῦτο, διότι εἶναι καὶ τόση ἁμαρτία καὶ ἀποστασία ἀπὸ Ἐκείνου, ὅστις “ἐμπιμπλᾷ τροφῆς καὶ εὐφροσύνης τὰς καρδίας ἡμῶν,, (Πράξ. ΙΔ. 17). Ἡ ἀποστασία φέρει πείναν, ἢ εἰς τὸν Θεὸν μαραμονή πλησμονήν. Τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος διὰ τοῦ προφήτου,, Οἱ δουλεύοντές μοι φάγονται, ὑμεῖς δὲ (οἱ ἀποστάται) πεινάσετε. Ἴδου οἱ δουλεύοντές μοι πίνονται, ὑμεῖς δὲ διψήσητε,, (Ἦσ. ΞΕ. 13).

Αἰὼν λοιπὸν πείνης ἄριστα δύναται νὰ ὀνομασθῆ ὁ αἰὼν μας.

Ἡ ὄργη τοῦ Κυρίου.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος Ἰουνίου χειμῶν! Τὸ φαινόμενον τοῦτο οἱ πάντες ἐκπληκτοὶ εἶδομεν. Εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὀλόκληρον θύελλαι καὶ καταγίδες προὔξενησαν πολλὰς ζημίας· ἦτο ὄργη τοῦ Κυρίου. Ὁ Κύριος ἠθέλησε νὰ μᾶς δείξῃ ἐμπράκτως, ὅτι καὶ ἡ ὑλικὴ εὐημερία μας ἐξαρτᾶται ἐξ Αὐτοῦ· ὅτι ἀπ’ ἐκεῖ ὅπου δὲν τὸ περιμένομεν ἔρχεται ἡ τιμωρία· ὅτι τίποτε δὲν δύναται ἀπὸ τὴν ὄργην Του νὰ μᾶς προφυλάξῃ.

Ἀντελήφθημεν τοῦτο καλῶς; Ἐὰν ναί, θὰ ἔχωμεν μέγα κέρδος παρ’ ὅλας τὰς ζημίας.

“Ὅστις θέλει νὰ εὐαρεστήσῃ εἰς τὸν Θεὸν καὶ νὰ γείνη διὰ τῆς πίστεως κληρονόμος αὐτοῦ, διὰ νὰ ὀνομασθῆ καὶ αὐτὸς υἱὸς Θεοῦ, γεννηθεὶς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ὀφείλει νὰ ὑποφέρῃ γενναίως τὰς θλίψεις, τὰς στενοχωρίας καὶ τὰς ἀνάγκας, αἵτινες συμβαίνουν εἰς αὐτόν, εἴτε εἶναι σωματικαὶ ἀσθένειαι ἢ ψυχικοὶ ὀνειδισμοὶ καὶ ὕβρεις ἀπὸ ἀνθρώπων ἢ ἀπὸ διαφόρους ἀοράτους θλίψεις· καὶ ἅτινα συμβαίνουν κατ’ οἰκονομίαν Θεοῦ, συγχωρῶν εἰς ἐκάστην ψυχὴν νὰ δοκιμάζηται μὲ διαφόρους θλίψεις, διὰ νὰ φανερωθῶν ὅσοι ἀγαποῦν τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς των,,

Ἁγίου Ἐφραίμ

ΕΥΧΑΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

**Μεγάλου Βασιλείου πρὸς τὸν Παντοκράτορα καὶ
φιλάνθρωπον Θεόν.**

Μὲ ἐλαφρὰν παράφρασιν

Δέσποτα Θεὲ τῶν ἀπάντων, υπεράγαθε Πάτερ, ὁ ὑπάρχων καὶ δια-
μένων πάντοτε, ὁ ἔχων τὴν ἀρχὴν πάντων τῶν αἰῶνων καὶ πάντοτε ἐπί-
σης ἔχων τὴν ὑπαρξίν, μὴ ἔχων ἀρχὴν οὐδὲ τέλος. Ὁ ἀκατανόητος εἰς
τὴν οὐσίαν, ἀπεριόριστος εἰς τὸ μέγεθος καὶ ἄπειρος εἰς τὴν ἀγαθότητα.
Ἡ πηγαία καὶ μὴ δυναμένη νὰ ἐκφρασθῇ ἄβυσσος τῆς δυνάμεως καὶ
τῆς σοφίας. Σὲ εὐλογῶ διότι ἐπέβλεψες μὲ συμπάθειαν καὶ φιλάνθρωπιαν
εἰς ἐμὲ τὸν ἄθλιον καὶ μὲ ἔσωσες ἀπὸ τοῦ ἐργαστήριον αὐτοῦ τοῦ μοχθη-
ροῦ καὶ ματαίου Κόσμου καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ πολλῶν καὶ διαφόρων παγί-
δων τοῦ πονηροῦ ἄρχοντος τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου. Σὲ εὐλογῶ
Κύριε διότι μοὶ ἐφανέρωσες κατὰ τρόπον θαυμαστὸν τὴν συμπάθειάν
Σου εἰς ἐμὲ τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ ἕγινες καθ' ὅλα φιλάνθρωπότατος καὶ
τροφεὺς καὶ κυβερνήτης καὶ φύλαξ καὶ ἀντιλήπτωρ καὶ καταφυγὴ καὶ
Σωτὴρ καὶ κηδεμὼν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός μου. Σὲ εὐλογῶ, Κύ-
ριε, διότι πολλὴν καὶ ἀπέραντον ἔδειξες εἰς ἐμὲ τὸν ἀνάξιον τὴν φιλαν-
θρωπίαν Σου, διότι καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐνῶ παραδίδομαι μόνος μου
εἰς τὸν διάβολον διὰ τῆς ραθυμίας μου, μὲ διαφυλάττεις καὶ μὲ σώζεις
καὶ μὲ ἀρπάζεις ἐκ τῶν παγίδων αὐτοῦ. Σὲ εὐλογῶ, Κύριε, διότι μοὶ
ἐδώρησες δύναμιν μετανοίας διὰ τὰς ἁμαρτίας μου καὶ χιλίας εὐκαιρίας
ἐπιστροφῆς μοῦ ὑπέδειξες ἀπὸ τῆς κακίας μου. Σὲ εὐλογῶ, Κύριε, διότι
ἐνῶ εἶμαι ἀδύνατος, μοῦ δίδεις θάρρος καὶ δὲ μὲ ἀφίνεις νὰ καταπέσω
τελείως, ἀλλ' ἀμέσως μοῦ δίδεις ἄνωθεν χεῖρα βοηθείας καὶ μὲ ἐπανα-
φέρεις πρὸς Σὲ τὸν ἴδιον.

Τὶ νὰ σοῦ ἀνταποδώσω, Δέσποτα Πανάγαθε, περὶ ὅλων αὐτῶν τῶν
ἀγαθῶν ἅτινα ἐποίησες καὶ ποιεῖς εἰς ἐμὲ τὸν ἁμαρτωλόν; Ποίαν εὐχα-
ριστίαν νὰ Σοῦ ἀναπέμψω; Δοιπὸν, ἡμέραν καὶ νύκτα ὡς χελιδῶν θὰ
φωναῶζω καὶ ὡς ἀηδῶν θὰ ψάλλω καὶ δὲν θὰ παύσω νὰ Σὲ εὐλογῶ πά-
σας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, Σὲ τὸν ποιητὴν καὶ εὐεργέτην καὶ κη-
δεμόνα μου.

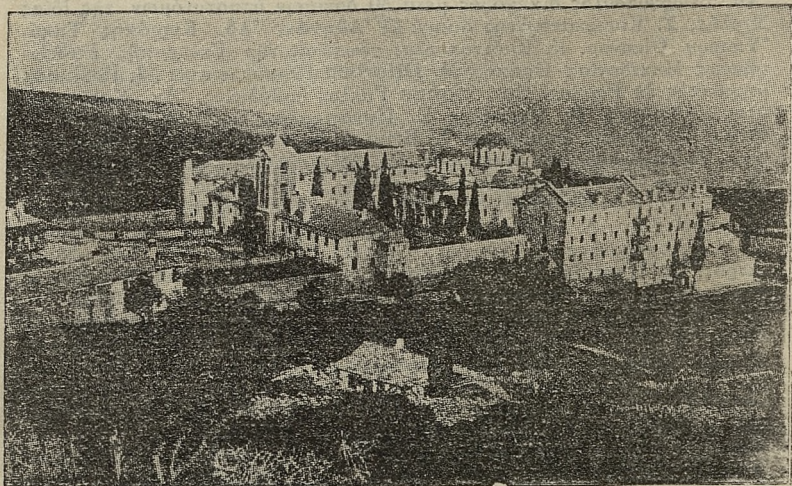
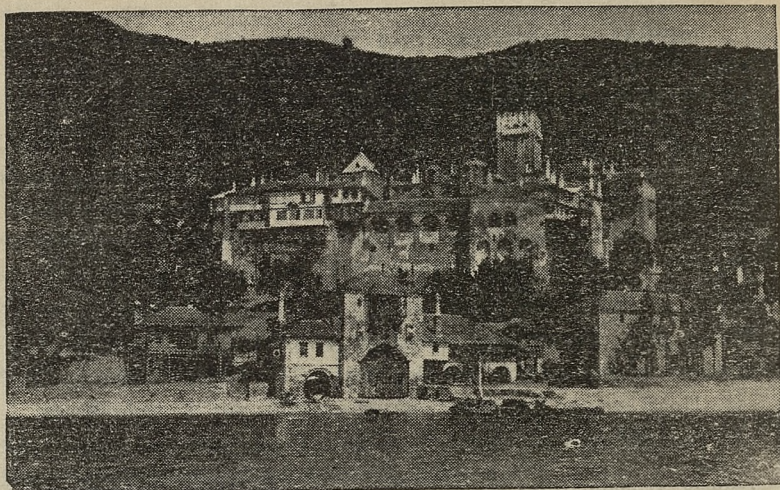
Ἐγώ, Κύριε, δὲν εἶμαι ἄξιος πρὸς Σὲ νὰ ὁμιλήσω, διότι εἶμαι πο-
λὺ ἁμαρτωλός. Σὲ εὐχαριστῶ, Κύριε, διότι ἐμακροθύμησες εἰς τὰ παρα-
πτώματά μου καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς μὲ ἄφησες ἀτιμώρητον. Σὲ
εὐχαριστῶ, Κύριε, διότι δὲν θέλεις τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ μέχρις
οὔτου ἐπιστρέψῃ καὶ ζήσῃ. Ἐγὼ μὲν εἶμαι ἄξιος νὰ πάθω πολλὰ καὶ
ν' ἀπορηφθῶ ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου, Κύριε, ἢ δὲ ἀνεξικακία Σου καὶ
φιλάνθρωπία ἐμακροθύμησαν εἰς ἐμέ. Σὲ εὐχαριστῶ, Κύριε, ἂν καὶ δὲν
ἔχω τὴν δύναμιν πρὸς εὐχαριστίαν τῆς ἀνεξικακίας Σου. Ἐλέησόν με
Κύριε καὶ ποιήσον εὐθείαν τὴν ὁδὸν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς
μου εἰς τὸ θέλημά Σου καὶ κυβέρνησόν με ὡς γνωρίζεις ἢ εὐσπλαχνία
Σου, χάριν τοῦ πλήθους τῆς συμπαιθείας Σου. Ποίησόν με τέλειον πρὸς
πᾶν ἔργον ἀγαθὸν τῆς θελήσεώς Σου καὶ οὕτω λάβε με ἐκ τοῦ ἀθλίου
μου σώματος. Ὅτι ἰδικόν Σου εἶναι νὰ ἐλεήσῃς καὶ νὰ σώσῃς ἡμᾶς.
Καὶ εἰς Σὲ ἀναπέμπομεν τὴν δόξαν καὶ εὐχαριστίαν καὶ προσκύνῃσιν,
μετὰ τοῦ Μονογενοῦς Σου Υἱοῦ καὶ τοῦ Παναγίου καὶ Ἁγαθοῦ καὶ Ζωο-
ποιοῦ Σου Πνεύματος, τώρα καὶ πάντοτε καὶ εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΔΩΡΕΑΙ. Προσέφεραν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ παρόντος δωρεὰν κυκλοφοροῦντος περιοδικοῦ ἡμῶν οἱ κ. κ. Σπ. Παπαζαφείρης Ἀνώτερ. Διτῆς Χωροκῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος Λαμία δρ. 50, Ἰ. Τσαμᾶκος Διτῆς Ξενοδ. Ἐρέχθειον Ἀθῆναι 30, Ἀνδρ. Πανούσης καὶ Σία Ἀθῆναι 200, Κα Καλὴ Μενάγια Ἀθῆναι 100, Ἰωάν. Ρουσοχατζάκης Ἡράκλειον 50, Κα Ὑπαπάντῃ Ἀναστασιάδου Σύμη Δωδεκ. 50, Κα Κική Λασκαράτου Ἀργοστόλιον 100, Ἀστ. Κισκίνης Θεσνίκη 50, Ἐμμ. Καλδῆς Θεσνίκη 50, Παῦλ. Ποθητὸς Ν. Σύλλατα Χαλκῆς 50, ἱερομ. Γρηγόριος Ἰ. Μονὴ Βενεδικτίνων Βέλγιον 150, Στ. Τσολακούδης Καμίνα Αἰήνου 50, Γερ. Ζαχαρίας Καυσοκαλυβίτης 25, Γερ. Γρηγόριος Καλύβ. Ἀγ. Ἀντώνιος Ἰ. Σκ. Ἀγ. Ἀννης 20, μον. Γεν. Τσεκάκης Ρέθυμνον 20, ἀνώνυμος Ἀθηνῶν 100, Γ. Κουράκος ἀνθ'στῆς Χωροκῆς ἀστυνόμος Ν. Μουδανίων, Π. Δαλακέλης Ν. Μουδανιά ἀνά 20, καὶ Ἰάκωβος Πολίτης Π. Φάληρον Ἀθηνῶν 20.

Πρὸς ἅπαντας ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἰ. ἡμῶν Μονῆς.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ. Τὴν Ἰ. ἡμῶν Μονὴν ἐπισκέφθησαν μετὰξὺ τῶν ἄλλων καὶ οἱ κ. κ. Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Παντελεήμων, Σεβασμιώτατος Μητροπ. Θεσσαλιώτιδος Κύριλλος, ὁ Κύπριος ἀρχιμ. Κύριλλος Μαχαιρώτης, ἱερ. Μιχ. Θεοδορακόπουλος ἐξ Ἀθηνῶν, Γ. Σκαλίγκος ἐκ Καρδίτης, Π. Κυζερίδης φοιτητῆς Θεολ. Σχ. Χάλκης, Π. Λυκοῦσης ὑποτῆς Σχολῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, Ἀν. Ἀνδρεόπουλος ὕγειον. ἀξιωμα., Γ. Καροῦζος, Λ. Παπαθανασίου, Δ. Τζιώρας ὑπαστυνόμοι, Ἀθ. Γεωργόπουλος δικηγόρος μετὰ 30 δοκίμων ὑπαστυνόμων τῆς ἰδίας Σχολῆς, Σ. Κιουρκαντιώτης δικηγ. ἐξ Ἀθηνῶν, Ἀδ. Κυριάκης Τμημ. Ὑπουργ. Οἰκονομ. Κ. Καδινόπουλος γεωπόνος τῆς Γεωργικῆς ἐπιθεωρήσεως Μακεδονίας-Θράκης, Μ. Otterben Γερμανὸς φοιτ., J. Postanos μηχανικὸς ἐκ Ρωσίας, Em. Monne Γάλλος ὁρθόδοξος, Ἀν. Χατζηναστασίου ζωγράφ. ἐκ Θεσνίκης Ε. Παναγιωτίδης μαθ. ἐκ Θεσνίκης R. Paweliffé Γάλλος ἐπιστήμων, L. Bruc & M. Bruc Ἰσλανδοὶ ἐπιστήμονες, Ἰ. Ταχουγιάννης δικηγόρος, Ν. Δελημπασης δημοδιδάσκαλος ἐκ Πολυγύρου, Ε. Γραμματικόπουλος καθηγ. ἐκ Θεσνίκης, Ν. Σωτηρόπουλος ἐξ Ἀγ. Κωνσταντίνου, S. Wolagaug, H. Erlinger, J. Diemaling Γερμανοὶ φοιτ., Δ. Παλᾶς, I. Βογιατζιάν, Κ. Μ. Ὁχάνες, Ἰορ. Στανίδης, Γ. Ἀνδριακόπουλος ἐξ Ἀθηνῶν, Ἀμφιλ. Εὐγενίδης, Ἀλ. Χατζηρῆμος ἱατρός, Στ. Παυλίδης. Αἰμ. Ἰατρόπουλος, Ν. Νικολαΐδης καὶ Ἀθ. Δανιὴλ ἐκ Θεσνίκης, R. Kraemer, M. Proug, P. Richard, J. Sehork, W. Closwinn Γερμανοὶ φοιτ., ἱερ. Παν. Εὐαγγελόπουλος ἐκ Σιατίστης, Χ. Ρέπας δημῶλος ἐξ Ἀρκαδίας, ἱερομ. Ν. Σιδεοῆς, ἱεροδ. Ν. Ἡρακλῆς ἐκ Κύπρου, Ἀλέξ. Παπαγιάννης ξυλέμπορος ἐξ Ἀθηνῶν, S. Wolgag Γερμανὸς φοιτ., M. Brauche Γάλλος φοιτ., Karguel Jeau Andre Γάλλος ἐπιστήμων καὶ συγγραφεύς, Ἑλ. Γαϊτάνος ἐξ Ἀθηνῶν, Δ. Καρσιῶδης καθηγ. θεολόγος μετὰ τοῦ υἱοῦ του καθηγ. Εὐστορατίου ἐκ Θεσνίκης, Ροβέρτος Λίδελφ Ἀγγλ. συγγραφεύς, G. Rottschafser Γερμανὸς φοιτ., ἀρχιμ. Ἰάκινθος Διολέτης ἐξ Ἀθηνῶν, Ἀρ. Μερχούρης συνῆχος ταχυδρομικὸς ἐξ Ἀθηνῶν, Δ. Βασιλειάδης φοιτ. ἐξ Αἰγύπτου, Ἀντ. Σαμπάτ φοιτ. Ἰορδανός, Ν. Σαρρῆς σχεδιαστῆς ἐκ Θήρας, Ν. Νικολέρης συνῆχος ἐκ Θάσου, Ρ. Ζαγανὶ ἱερ. Φινλανδός, Μάξ. Ὁρφανίδης ἀρχιμ. Χρ. Γεωργίου ἱεροδ. ἐξ Ἀθηνῶν, Ἀντ. Χριστοφορ βυζαντ. καθηγ. ἐκ Κύπρου, Γ. Παπαγιαννάκης ἱερ. ἐκ Πέτρας Κρήτης, ἱερ. Π. Τοπατζίης ἐκ Γορτυνίας, Wil. Warren Ἀμερικαν. καθηγ., Ἰ. Χριστάκης φοιτ. ἱατρικῆς, R. Winter Ἀστροναύτης καθηγ. Θρησκευτικῶν κ. ἄ.

ΑΝΩ: Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Δοχειαρίου.

ΚΑΤΩ: Ἡ Ἱερὰ Ρουμανικὴ Σκήτη τοῦ Ἁγίου Προδρόμου.

21-2-59.

ΛΟΓΙΚΗ
ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΚΥΒΕΡΝ.

